

DEAD MAN

ฝ่าวิกฤตปิดสวิทช์ตาย

SWITCH

คำนำ

หลังจากที่ 'โฮฮยอน' ได้รู้ถึงสาเหตุที่ว่าทำไมรุ่นพี่สายโหดอย่าง 'ยองวอน' ถึงได้ทำตัวเหมือนเคยรู้จักกับเขามาก่อนหน้านี้ ทั้งที่เพิ่งจะเคยเจอกันเป็นครั้งแรก เขาก็ค่อยๆ เข้าใจถึงความเป็นมาเป็นไปเกี่ยวกับคำพูดแปลกประหลาดทั้งหลายของรุ่นพี่ที่เคยเป็นปริศนาคาใจมาก่อนหน้านี้

เมื่อโฮฮยอนได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ มากมายที่อีกฝ่ายได้ประสบมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว เขาก็ได้ให้สัญญาว่าจะไม่ทำให้ยองวอนต้องกลับไปสู่วังวนแห่งความทรมานนั้นอีกครั้ง ซึ่งหนทางเดียวที่จะช่วยให้อีกฝ่ายหลุดพ้นไปจากวังวนนี้ได้ก็คือ...เขาต้องมีชีวิตรอดออกไป

เส้นทางที่จะออกไปจากที่แห่งนี้นอกจากจะต้องวิ่งหนีเหล่าซอมบี้แล้ว ยังมีบรรดาคนที่รอดชีวิตซึ่งมีเป้าหมายเดียวกัน แต่คนทั้งหลายเหล่านั้นจะหยิบยื่นความสัมพันธ์อันมิตรมาให้หรือไม่ แล้วทั้งสองจะหนีรอดออกไปจากมหาวิทยาลัยที่เปรียบเสมือนขุมนรกบนดินนี้ได้อย่างไร เรื่องราวชวนลุ้นระทึกปนหม่นเศร้าเคล้าเสียงหัวเราะพอให้ได้ผ่อนคลายรอนักอ่านทุกท่านอยู่ใน 'DEAD MAN SWITCH ฝ่าวิกฤตปิดสวิตช์ตาย' เล่มสองนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* คิมนาฮเย

นักเรียนรุ่นน้องที่โฮฮยอนเคยช่วยเหลือเอาไว้ที่หอสมุดกลาง โดยหลังจากที่หลบหนีออกมาด้วยกันก็ได้แยกกับโฮฮยอนและรุ่นพี่ไปยังสโมสรนักศึกษา ทว่าก็ได้หวนกลับมาเจอกันอีกครั้งในสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง

* โอฮาอิน

เพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกับโฮฮยอน อาวุธคู่กายของเธอคือไม้เบสบอล เนื่องจากเธอสังกัดอยู่ในชมรมของกีฬานี้ หลังจากที่ถูกสูญเสียเพื่อนไปที่หอสมุดกลาง เธอก็ได้ตัดสินใจที่จะร่วมเดินทางไปกับนาฮเย กระทั่งได้กลับมาพบกับโฮฮยอนและรุ่นพี่อีกครั้ง

* ฮันบิน

นักศึกษาต่างมหาวิทยาลัยที่ช่วยให้โฮฮยอนและรุ่นพี่รอดชีวิตไปได้อย่างหวุดหวิด ด้วยรูปร่างสูงใหญ่และร่างกายที่กำยำทำให้เขาดูโตเกินวัย ทว่าลักษณะนิสัยนั้นสวนทางกับลักษณะภายนอกโดยสิ้นเชิง

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างชั้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

การบูลลี่ การใช้ถ้อยคำที่เหยียดโลน การฆาตกรรม การฆ่าตัวตาย

การกล่าวถึงเลือด สภาพศพ สถานการณ์อันน่าขยะแขยง

การกระทำที่สยดสยองต่ออวัยวะภายในของมนุษย์

และการมีเพศสัมพันธ์

โดยความยินยอมของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอยู่ในภาวะคลุมเครือ

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 6

คริสต์มาสของยองวอน

ความรู้สึกเบื่อหน่ายที่มาพร้อมกับความหนาวเย็นล่องลอยอยู่ในอากาศ รวากับละอองฝุ่น ผมรู้สึกเซ็งทุกลมหายใจเข้าออก

"มนุษย์ชาติเข้าสู่ยุคสมัยที่ไม่สามารถผลักไสเครื่องจักรได้อีกต่อไป ในทางกลับกันนั้นเราก็ได้พยายามยอมรับมันเข้ามาอยู่ในชีวิตของเราอย่างกลมกลืน ตระการของเครื่องจักรจึงได้กลายเป็นพื้นฐานตระการของการดีไซน์ ผลงานที่สะท้อนถึงแนวคิดนี้ได้ดีที่สุดคือผลงานจากเบาเฮาส์* ในช่วงปี ค.ศ. 1920..."

ตัวหนังสือแน่นขนัดเรียงกันเป็นพีคบนสไลด์ที่ฉายอยู่บนจอโปรเจกเตอร์ อาจารย์อ่านบทความความเป็นแถวๆ นั้นด้วยเสียงที่ฟังแล้วชวนให้หลับ

ผมเบนสายตาออกไปมองนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์ของวิทยาเขตที่เปล่าเปลี่ยว ฉายชัดอยู่ในกรอบสายตา ไปไม่ถึงเคยหนาแน่นในช่วงฤดูร้อนและโน้มกิ่งลงมาที่หน้าต่างชั้นบนเวลานี้กลับผลัดใบร่วงหล่นไปจนหมดต้น สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงกิ่งก้านโผล่ๆ รวากับกระดูก

ระหว่างอาคารศิลปกรรมศาสตร์และอาคารสังคมศาสตร์มีโซนสุมบุหรี่ยัดสรวยไว้ให้อยู่ กลุ่มคนที่สุมบุหรี่ย่อมจะมายืนแออัดกันอยู่ในพื้นที่แคบๆ นี่ ซึ่งมีขนาดไม่ถึงสองสามพ้อย่ง** แถมยังมีคอนเดนเซอร์*** ติดตั้งอยู่ที่ผนัง

* เบาเฮาส์ (Bauhaus) คือชื่อโรงเรียนสอนเรื่องศิลปะและวิจิตรศิลป์ในประเทศเยอรมนี เปิดระหว่างปี ค.ศ. 1919 ถึง 1933

** พ้อย่ง เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของเกาหลี โดย 1 พ้อย่งมีค่าเท่ากับ 3.3 ตารางเมตร

*** คอนเดนเซอร์ มีลักษณะเป็นตู้สี่เหลี่ยม ถูกติดตั้งอยู่ภายนอกอาคาร ทำหน้าที่ช่วยในการระบายความร้อนของสารทำความเย็นที่ไหลอยู่ในระบบทำความเย็นของเครื่องปรับอากาศ ส่วนประกอบที่สำคัญของคอนเดนเซอร์ ได้แก่ คอมเพรสเซอร์ มอเตอร์พัดลม แผงคอยล์ร้อน และอุปกรณ์ทำความเย็นต่างๆ

นอกตัวอาคารทำให้พื้นที่ยิ่งแคบลงไปอีก

นักศึกษาที่เรียนในห้องบรรยายติดกับโซนสูบบุหรี่จึงไม่ชอบนั่งริมหน้าต่าง เพราะถึงจะแง้มหน้าต่างไว้เพียงแค่นิดเดียว แต่ควันบุหรี่ก็สามารถลอยขึ้นมาเตะจมูกได้ แถมยังต้องมาอารมณ์เสียที่ต้องเห็นพวกสิงห์นักสูบบุหรี่ควันพุ่งดลบลอยผ่านหน้าต่างกระจกตลอดคาบเรียน แต่ถึงอย่างนั้นผมกลับชอบมัน เพราะในขณะที่คนอื่นต้องวุ่นวายกับการจ้องที่นั่งทิ้งไว้ล่วงหน้า แต่ที่นั่งริมหน้าต่างนี้จะว่างรอมอยู่เสมอ

ผมทอดสายตามองลงไปข้างล่างอย่างไม่ได้ใส่ใจ ชายสองสามคนยืนรวมกลุ่มสูบบุหรี่กันอยู่ พวกนั้นพูดคุยกันอย่างออกรสถึงเรื่องอะไรบางอย่าง แต่ด้วยความที่หน้าต่างปิดอยู่ผมเลยไม่ได้ยินเสียงพูดของพวกเขา หนึ่งในนั้นสวมแว่นเกิดเบสบอล ตัวหนังสือที่ปักอยู่บนหลังเสื้อนั้นลอยเข้ามาในตาผม มันคือคำว่า 'ภาควิชาบริหารธุรกิจ'

ช่างเป็นทัศนียภาพที่ซ้ำซากและน่าเบื่อ ไม่นานผมก็หมดความสนใจแล้ว ถอนสายตากลับมา ไม่สิ...เรียกว่าผมพยายามถอนสายตาออกมามากกว่า จนกระทั่งผมเห็นนักศึกษาที่ดูโดดเด่นสะดุดตาคนหนึ่งในกลุ่มคนพวกนั้น

เขาสวมเสื้อไหมพรมกับกางเกงสแล็กส์ที่รัดเป็นระเบียบ แสงแดดในฤดูหนาวสาดส่องลงบนผมที่มีสีเหมือนกาแฟผสมนมเล็กน้อยดูราวกับสีของตะกอน เขายืนสูบบุหรี่ในชุดบางๆ ช่วงกลางฤดูหนาวข้างนอกคงเย็นจัดจนใบหูกับปลายจมูกชาและขึ้นสีแดงระเรื่อ ท่ามกลางนักศึกษาชายคนอื่นๆ ที่สวมรองเท้ากีฬาและโคลนกับเสื้อฉอมกันหนาวสีดำ มีเพียงเขาที่โดดเด่นออกมาจากภาพนั้น เขาเป็นเหมือนกับลูกแก้วที่ถูกโยนลงไปบนสนามก้อนกรวด

เหมือนมีใครบางคนปล่อยลูกตก พวกนักศึกษาชายเลยระเบิดหัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน เด็กคนนั้นก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย เขาไหลตามคนพวกนั้นไปอย่างเป็นกันเองและมีส่วนร่วมในบทสนทนาแต่พอดี แถมยังหยอกล้อกับกลุ่มคนพวกนั้นด้วยการตบต้นแขนกับหลังของไอ้คนข้างๆ ด้วย

ผมรู้จักคนประเภทนั้น คนที่ทำตัวดีกับผู้อื่นที่พบเจอกันเป็นครั้งแรก คนที่หัวเราะเหะๆ และรู้จักวิธีที่จะเอาใจคนที่อยู่เหนือกว่า และวันๆ ก็มัววุ่น

อยู่กับกิจกรรมในสาขา โปรเจกต์งานของทีม หรือชมรมอะไรเพื่อนั้น

นั่นก็เป็นนิสัยที่ห่างไกลจากความเป็นผม และมันก็ขัดกับสัญญาตามพื้นฐานของมนุษย์ เพราะแบบนั้นผมเลยอดคิดกับพวกวิชาเอกอย่างภาควิชาบริหารธุรกิจ แน่نونว่าทางนั้นเองก็คงจะรู้สึกแบบเดียวกัน มีทั้งพวกที่ไม่ชอบขึ้นหน้าหรือตั้งแง่เป็นศัตรูทันทีที่เห็นผม แล้วก็พวกที่พยายามชวนผมคุยด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมแพ้ในทันที

ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรรักับคนพวกนั้นมากนัก ถึงเวลานี้พวกเราอาจจะถูกมัดรวมกันอยู่ในกรอบที่ชื่อว่า 'มหาวิทยาลัย' แต่หลังจากเรียนจบแล้วก็จะกระจัดกระจายแยกจากกันไปไม่ช้า สุดท้ายทุกคนต่างก็ต้องแยกกันไปใช้ชีวิตโดยไม่มีความจำเป็นต้องเข้ามาข้องเกี่ยวกับอีกตลอดชีวิต

"...ในแง่นี้อาจกล่าวได้ว่าสุนทรียศาสตร์เชิงกลนั้นแตกต่างจากศิลปะบริสุทธิ์แบบดั้งเดิมอย่างมีนัย"

ผมเฝ้าตามองไปข้างนอก ก่อนจะหันกลับมาอีกครั้ง ในหน้าหนังสือที่กางออกตอนนี้มีเพียงแค่ภาพสเก็ตช์ของบุคคลนิรนามเป็นลายเส้นแทนลายมือที่ผมควรจะจดเลกเชอร์ลงไป การบรรยายเพิ่งจะผ่านไปได้ครึ่งคลาส น่าเบื่อซะมดเลย

เสียงที่ระคายหูดังขึ้น ดูเหมือนว่ารูมเมตผมจะกลับมาถึงห้องแล้ว ผมปวดหัวตุบๆ เลยพลิกตัวหนีอย่างหงุดหงิด

เมื่อคืนก่อนผมถูกพวกคนคั่นหน้าลากไปดื่มเหล้าจนตึกดินในย่านเจริญมย์ที่อยู่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัย โดยอ้างว่าเป็นปาร์ตี้วันเกิดของผมกับปาร์ตี้ที่เรียนเป็นวันสุดท้ายก่อนปิดเทอม แต่ความจริงแล้วพวกมันก็แค่อยากจะทำเรื่องเมากันเท่านั้น พวกมันกระดกเหล้าหมดแก้วแล้วหัวเราะคิกคัก ก่อนจะพากันพูดคุยเรื่องใต้สะดือพลางเหล่มองผู้หญิงรอบๆ ผมที่เหม็นเบื่อใส่พวกนี้เลยได้แต่ขมุกขมูยที่โซฟาราคาถูกแล้วนอนแผ่อยู่ตรงนั้น พวกที่รู้จักนิสัยซีโมโหของผมดีเลยไม่ได้บังคับให้ผมเล่นเกมสับตบของพวกมันด้วย

ควันทูฟุ้งกระจายเป็นม่านหมอกได้แสงไฟที่ชวนให้เวียนหัว คำคั้นนั้น

ผ่านพ้นไปพร้อมกับเสียงดนตรีที่ดังกระหึ่ม รูนพีที่ผมไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นคนจ่ายค่าเหล้าให้ เราติดยกย่นต์ส่วนตัวของรูนพีคนนั้นกลับมาถึงห้องพักที่อยู่เชิงเขา กว่าที่จะขมตาหลับได้ก็ช่วงรุ่งสางพอดี

เสียงครีตคราดบางอย่างดังขึ้นไม่หยุด คลานเป็นหมากกลับมาตอนตะวันโด่งแบบนี้แล้วก็น่าจะต้องหลับเป็นตายอยู่ไม่ใช่หรือไง ความหงุดหงิดพลุ่งพล่านขึ้นมา ผมจึงลืมตาแล้วเด็งตัวลุกขึ้น

"แม่งเอ๊ย ยังไม่เจียบอีก"

รุมเมตกำลังนอนอยู่บนเตียงในท่าที่หันหลังให้ผม ทว่ามีบางอย่างที่แปลกไป ผมได้ยินเสียงหายใจกระหืดกระหอบดังออกมา

"เฮ้ย"

ผมลองเอ่ยเรียกเขาเบาๆ แต่ก็ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองกลับมา นอกจากการที่ร่างกายของเขากระตุกนิดๆ

"เป็นไร ป่วยเหรอ"

"..."

เขายังคงนิ่งเงียบไม่ได้ตอบดังเดิม สถิติของผมคืนกลับมาอีกหน่อยแล้ว ผมจึงเสยผมขึ้นอย่างรำคาญแล้วใส่เสื้อผ้าวางลงๆ ถึงผมจะไม่ได้มีน้ำใจถึงขั้นที่จะช่วยเผ่าไข้เพื่อนอย่างเอาใจใส่ แต่อย่างน้อยผมก็พอจะมีน้ำใจไปซื้อยาที่ร้านสะดวกซื้อมาหย่อนไว้ให้ ไหนๆ ผมเองก็ตั้งใจจะไปซื้ออะไรมาดื่มอยู่แล้วด้วย เลยถือว่าไม่ได้ลำบากอะไรมากมาย

"ยาแก้หวัด? ยาแก้ปวด? จะให้ซื้ออะไร นายป่วยเป็นอะไร"

เตียงฝั่งตรงข้ามยังคงเงียบไร้ซึ่งการตอบรับ ไม่มีสถิติแม้แต่จะตอบเลยหรือไง นี่ผมคงไม่ต้องถึงขั้นโทรเรียกรถพยาบาลมาหรอกนะ? ผมเริ่มจริงจังขึ้นมาหน่อยๆ

"ถ้าไม่ตอบ ฉันซื้ออะไรมาก็..."

ในขณะที่กำลังรูดซิปเสื้อตัวนอกลงแล้วหันกลับไปมอง สิ่งที่พุ่งเข้ามาในสายตาของผมคือภาพของรุมเมตที่อ้าปากกว้างในท่าทางประหลาดๆ และกำลังกระโจนเข้ามาหาผม

ก่อนที่จะทันได้คิดว่ามันเรื่องอะไรกันแน่ ผมก็เอี้ยวตัวหลบโดยอัตโนมัติ
ขาของผมกระแทกกับขอบเตียงอย่างแรง แต่กลับไม่ได้รู้สึกเจ็บ เขาจึงผม
ด้วยแววตาที่มีเลือดคั่งแปลกๆ เส้นเลือดสีน้ำเงินบนแก้มสีขาวซีดนั้นปูดนูน
ออกมาพร้อมกับใบแมงมุม

"นายเป็นบ้าอะไรของนายเนี่ย ทำไมอยู่ๆ ถึงเป็นงี้ล่ะ"

ผมพูดได้เพียงเท่านั้นก็จำต้องหยุดกลางคันเมื่ออีกฝ่ายพุ่งตัวเข้ามาอีกครั้ง
เขาขยับแขนขาที่แข็งทื่อแล้วเข้าจู่โจมผมอย่างเอาเป็นเอาตาย พร้อมกับเสียง
ครี๊ดคราดในกล่องเสียงที่ฟังดูน่าขนลุก

"ตั้งสติหน่อยสิวะ ทำบ้าอะไรวะเนี่ย!"

เมื่อสังหรณ์ใจว่าเราคงจะพูดคุยกันไม่รู้เรื่อง ผมจึงตัดสินใจหมุนตัวไป
เปิดประตูแล้ววิ่งออกไปที่โถงทางเดินก่อนจะถูกเขาตะครุบตัวไว้ได้ทัน ผมโถม
น้ำหนักตัวเพื่อปิดประตูดังปัง แต่ประตูกลับปิดลงไม่สนิท เพราะมีมือของ
อีกฝ่ายขัดอยู่ระหว่างช่องว่างของประตู ทั้งที่ได้รับผลกระทบจากที่เนื้อขาดวิน
แต่เลือดกลับไม่ไหลออกมา เนื้อที่ไหลออกมาเป็นสีแดงเข้มจนเกือบดำ
ดูน่าประหลาด

เขาข่วนวงกบประตูและพยายามออกแรงเพื่อที่จะออกมาหาผม มีอ
ด้นแขน และข้อศอกค่อยๆ ยื่นออกมาทีละส่วน ผมตัดสินใจปล่อยมือจาก
บานประตูแล้วผละถอยหลังออกมา ในที่สุดเขาก็ออกมาที่โถงทางเดินจนได้
เขาจึงมองผมด้วยแววตาเลือนลอยราวกับซากศพของสัตว์ที่ถูกสตัฟฟ์เอาไว้
"คี้ก คี้ก อี้ก..."

คอของเขาหักลงมาในองศาที่ผิดปกติจนผมรู้สึกเสียวสันหลังวาบ

"กรรร!"

รุมเมต ไม่สิ... ไข่ตัวที่เคยเป็นรุมเมตของผมร้องเสียงประหลาดอย่าง
หิวกระหาย สัญชาตญาณของผมร้องเตือนถึงภัยอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น
ผมหันหลังกลับแล้ววิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต ผมวิ่งลงบันไดทั้งที่สติหลุดไปแล้ว
กว่าครึ่ง โดยมีอีกฝ่ายวิ่งตบตบไล่ตามมา เสียงกึ่งวิ่งกึ่งลากฝ่าเท้าดัง
ตามหลังผมมาติดๆ

ผมเห็นคนอื่นๆ ยืนอยู่ที่โถงทางเดินชั้นล่างเลยรีบวิ่งไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว แต่ยิ่งเข้าไปใกล้ก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกๆ ผู้คนที่มองมาทางผมและไอ้ตัวที่กำลังวิ่งไล่กวัดผมมาต่างก็รีดรีองอย่างตกใจกลัว

"อ๊าก!"

เขาเสียสติไปแล้ว ผมเผ้าเขายุ่งเหยิง ตามตัวเปียกโชกไปด้วยเหงื่อ แถมยังมีเลือดกระเซ็นไปติดที่เสื้อผ้าเป็นจุดๆ

"อะ...ไอ้ตัวที่อยู่โรงอาหาร ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้...อย่าเข้ามานะ อย่าเข้ามา!"

เขาพูดด้วยถ้อยคำที่ผมไม่เข้าใจพลางถอยหลังกรูดไปไกล จากนั้นก็หันหลังให้ผมแล้ววิ่งหนีเข้าไปในห้องและปิดประตูเสียงดังโครมหนัก ผมยืนเหม่ออยู่กลางโถงทางเดิน ทันใดนั้นก็มီးเสียงพุงผ่านอากาศดังขึ้นใกล้ตัวผมพลันเอี้ยวตัวหลบอย่างรวดเร็วจนเกือบจะล้มลงไป

มันเข้ามาใกล้จากข้างหลังโดยที่ผมไม่ทันได้รู้สึกตัว นิ้วมือที่ละอะไปด้วยเลือดดวดผ่านตรงตำแหน่งที่เคยเป็นหัวของผม ถ้าช้ากว่านี้อีกแค่หนึ่งวินาทีผมคงได้ถูกคว่ำเข้าที่ต้นคอแน่ๆ

"แฮกๆ...ฮึบ!"

ผมผืนร่างกายที่ชวนเซให้ยืนขึ้นตรง ก่อนจะออกตัววิ่งอย่างไม่คิดชีวิตเพื่อทิ้งระยะห่าง

"โทษนะครับ! มีใครอยู่ไหมครับ!"

ผมตะโกนดังลั่นขณะวิ่งผ่านโถงทางเดิน แต่ก็ไม่มีใครตอบกลับมามาเลยไล่หมุนลูกบิดประตูห้องที่อยู่ใกล้ที่สุด โดยที่ในหัวคิดว่าจะต้องเข้าไปในห้องไหนสักห้องให้ได้แล้วซ่อนตัวก่อน แต่ประตูกลับถูกล็อกอย่างแน่นหนา ผมหมุนลูกบิดประตูบานถัดไปและบานถัดไปอีก แต่ก็ไม่มีบานไหนเปิดออกเลยสักบาน ระหว่างนั้นตัวประหลาดก็ใกล้เข้ามาทุกทีๆ หัวใจผมเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับเหงื่อที่ผุดซึมขึ้นมาเต็มฝ่ามือ

"โทษนะครับ!"

แก๊วก...เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้นจากห้องข้างๆ ดูเหมือนว่าจะมีคนอยู่

ในห้องนั้น ผมรู้สึกกลัวกว่าเสียงนั้นคือเสียงของเชือกป่านจากสวรรค์ที่หย่อนลงมาช่วยชีวิต ผมปรี๊ดเข้าไปจับลูกบิดประตูอย่างรีบร้อนพลางรู้สึกขอบคุณคนที่ไม่รู้จำทั้งชื่อและหน้าตาอย่างสุดซึ้ง ทว่า...บานประตุนั้นกลับไม่ขยับ

"..."

ผมที่ยังไม่เข้าใจสถานการณ์พยายามหมุนลูกบิดอีกสองสามครั้ง แต่ลูกบิดประตูยังคงถูกล็อกไว้ในตำแหน่งเดิม และแล้วผมก็เพิ่งจะมาตระหนักได้เอาทีหลัง คนที่อยู่ภายในห้องนั้นไม่ได้ปลดล็อกประตูให้ผม เสียงเมื่อครู่ นั่นคือเสียงกดล็อกประตูต่างหาก คงเป็นเพราะพวกเขากลัวว่าตัวเองจะต้องมาเสี่ยงอันตรายไปด้วยหากเปิดประตูออก เมื่อตระหนักได้ดังนั้นร่างกายผมก็พลันรู้สึกชาวาบไปทั้งตัว

"คึก...คึก"

ใครบางคนปรากฏตัวที่บันไดอีกฝั่งของโถงทางเดิน แขนขาและปากถูกกักจนแหงนวินอย่างน่าสยดสยองโดยเหลือเพียงแค่รอยฟันที่งำบาดแผลทั้งสองแห่งนั้นมีของเหลวปนกับเลือดไหลลงมาเป็นทาง มันคือตัวประหลาดอีกตัว ผมตกอยู่ในสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก พวกตัวอัปลักษณ์ที่น่าขนหัวลุกกลัวกับฝันร้ายกำลังเพ่งมองมาที่ผมพร้อมกับเดินดื้อนเข้ามาจากทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ไม่มีทางไหนให้หนีได้เลย

"ขอร้อง...เฮือก โธ่เว้ย ขอร้องละ ใครก็ได้"

ผมโซเซถอยไปพึ่งประตูอีกบานพลางหายใจหอบแรงจนเจ็บปอด รวากับว่ามันจะระเบิด ผมหลับตาลงแน่น แล้วทันใดนั้นประตูที่ผมพึ่งหลังอยู่ก็เปิดผลัะออก มือของใครบางคนคว้าผมหมับแล้วลากเข้าไปในห้องโดยที่ผมยังไม่ทันจะได้ทำอะไร

ปัง!

ทันทีที่ผมเข้าไปได้ บานประตูก็ปิดกลับลงดังเดิม

"..."

"..."

ผมหอบหายใจถี่ขณะจ้องมองคนตรงหน้า ซึ่งคนตรงหน้าก็อยู่ในห้อง

ก็กำลังจ้องมองผมเหมือนกัน เราสบสายตากันโดยมีอากาศคั่นกลาง

เขาเป็นคนตึงผมเข้ามาแท้ๆ แต่กลับทำหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจว่าตัวเองทำอะไรลงไป คงเป็นเพราะได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ ร่างกายเลยขยับไปเองโดยอัตโนมัติ ภูม่านตาสีเฮเซลนัทสว่างไสวตเล็กลงด้วยอาการตกตะลึงและงุนงง ผมจำได้ทันทีว่าเขาคือเด็กคนนั้น

ไม่ทันไรสายตาที่ประสานกันก็ดับสับสน ก่อนที่เสียงดังสนั่นจะดังลั่นขึ้นจากด้านนอก มีบางอย่างกำลังพุ่งเข้ามากระแทกประตูสุดแรง เวลาที่หยุดนิ่งไปเมื่อครู่พลันกลับมาเดินต่ออีกครั้ง

"คุณเป็นใครหรือครับ แล้วข้างนอกนั้น...ทำไมเขาถึงได้กลายเป็นแบบนี้"

เขาถามด้วยใบหน้านงุน ดูทำเด็กนี่คงจะช่วยชีวิตผมได้ตามสัญชาตญาณจริงๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่าข้างนอกมีใครอยู่แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น ผมได้แต่ส่ายหน้าเพราะผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำไมพวกเขาถึงได้กลายเป็นแบบนี้

ปัง! ปัง! ปัง!

ประตูเริ่มทานแรงกระแทกที่ถาโถมเข้ามาอย่างรุนแรงไม่ไหว ตัวล็อกเริ่มหลวมขึ้น บานประตูที่ทำจากแผ่นไม้อัดนี้ก็เกาจนเกินเยียวยา เขาก็ยื่นเท้าตัวไม่ถูกเริ่มขยับตัว ตู้อัดผ้าทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวๆ สองตัวตั้งอยู่แต่ละฝั่งในห้องพักสำหรับสองคน เขาพยายามออกแรงเพื่อเคลื่อนย้ายมัน

"ช่วยหน่อยครับ"

เขาเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากผม คงเป็นเพราะใช้แรงคนเดียว ผลักดันไม่ไหว ผมจึงเดินเข้าไปจับอีกฝั่งหนึ่ง ก่อนที่เราสองคนจะร่วมแรงกันดันตู้อัดผ้าไปขวางประตูทางเข้าแคบๆ นั้นอย่างทุลักทุเล ผมกลั้นหายใจระหว่างประคองไม่ให้ตู้อัดผ้านั้นโถกชนจนล้มลงมา

พวกตัวที่อยู่ข้างนอกยังคงอาละวาดอย่างไม่ลดละ มันทุบประตูแรงๆ และใช้เล็บข่วนตะกุยเสียงดังครี๊ดคราดจนผมรู้สึกเสียวไส้ ผมอยากปิดหูตัวเองแต่มือไม่ว่างเพราะต้องคอยประคองตู้อัดผ้าอยู่

ช่วงเวลาที่เหมือนกับบนรกผ่านพ้นไป พวกมันคงเลิกสนใจแล้วก็เลยมลัดถอยไปจากบานประตู ในที่สุดเสียงเดินลากเท้าก็เงียบหายไปจากโถงทางเดิน

ปากตรงข้าม หลังจากนั้นเราต่างก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมากันอยู่พักใหญ่ เพราะกลัวว่าพอส่งเสียงแล้วพวกมันจะกลับมาอีกรอบ มีเพียงเสียงลมหายใจที่ระบายออกมาไม่เป็นจังหวะเท่านั้นที่ดังก้องอยู่ข้างหู

"เฮือก...แฮก...แฮก"

หลังจากแน่ใจว่าเสียงของพวกมันหายไปแล้ว เขาถึงได้ปล่อยมือที่ดันตู้เสื้อผ้าอยู่ออกแล้วไถลตัวหลุดฮวบลงกับพื้นทั้งอย่างนั้น ผมเองก็หมดเรี่ยวแรงไม่ต่างกัน ผมยืนฟังตู้เสื้อผ้าอย่างลำบากโดยใช้มือค้ำยันหัวเข่าที่สั่นระริก

"ทำไมคนพวกนั้นถึงได้กลายเป็นแบบนี้เนี่ยหรือครับ พวกเขาดูไม่ปกติเลยสักนิด"

"ไม่รู้ครับ"

"งั้นเราต้องแจ้งตำรวจกันก่อนหรือเปล่าครับ รอเดี๋ยวนะครับ"

เขาผุดลุกขึ้นแล้วรีบรุดวิ่งไปหยิบโทรศัพท์ ผมปรายตามองไปทางที่เขาวิ่งไปอย่างไม่รู้ตัว ส่วนอื่นๆ ในห้องดูสะอาดสะอ้านดี เว้นแต่โต๊ะหนังสือที่รกราวกับมีระเบิดลง เขาคงกำลังอ่านหนังสือสอบอยู่สินะ

หนังสือเรียนวิชาเอกเล่มหนาๆ วางซ้อนทับกันเป็นตั้ง สมุดที่กางออกอัดแน่นไปด้วยลายมือที่ยึกยือเหมือนกับไส้เดือนเลื้อย ข้างกันนั้นเป็นพวกกระป๋องกาแฟและกระป๋องเครื่องดื่มชูกำลังเปล่าๆ สุมรวมกันกองโต และสิ่งที่เตะตาผมเป็นสิ่งสุดท้ายก็คือที่อุดหูสองอันที่ถูกถอดแล้วโยนทิ้งไว้ส่งๆ

"สวัสดีครับ สถานีตำรวจไซ้ไหมครับ ผมโทรจากหอพักนักศึกษามหาวิทยาลัยแพกิลนะครับ..."

เขาค้นเจอโทรศัพท์แล้วต่อสายหาเบอร์โทรศัพท์หมายเลข 112 ทั้งๆ ที่ผมยังไม่ทันหายจากอาการช็อก แต่เขากลับกลับมาทำตัวเป็นปกติได้เร็วมากซึ่งมันก็คงจะเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว ก็เขาไม่ได้เป็นคนที่เห็นรูปร่างของตัวเองประหลาดนั้นโดยตรงนี่ เขาเลยเข้าใจว่าไอ้ตัวพวกนั้นคือคนบ้าที่ไล่ตามผมมาแล้ววกอ้อมความวุ่นวายขึ้นก็เท่านั้น

"ว่าไงนะครับ โทรแก๊ง? ไม่ไชนะครับ ฝ่ายที่กำลังแก๊งกันอยู่ไม่ใช่ฝ่ายคุณหรือครับ สถานการณ์อย่างนี้ผมจะโทรมาแก๊งเพื่ออะไร เดี่ยวก่อน"

อย่าเพิ่งวางสายนะ...รอเดี๋ยวครับ!"

เขาผลอตวาดเสียงดังใส่ปลายสาย ใบหน้าแดงก่ำเริ่มจ้ำจอ ไ้เราก็นึกว่าจะแค้นแต่หัวเราะซะงั้น ไปเรื่อยซะอีก แสดงสีหน้าแบบนี้ก็เป็นด้วยนี่นา ผมคิดขึ้นมาแบบนี้ระหว่างที่เขาคุยโทรศัพท์

"มีอะไรหรือเปล่าครับ"

"เขาบอกว่าพวกนักศึกษาในหอพักชอบโทรมาบ่น เพราะมันเลยห้ามไม่ให้โทรไปอีกนะครับ ทำงานแบบไหนถึงได้ทำอย่างนี้นั่นนะ เพราะแบบนี้ถึงได้เห็นคนที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมอย่างไม่เป็นธรรมออกมาประจานกันบ่อยๆ ตำรวจดีๆ คนอื่นเลยพลอยโดนด่าไปด้วย"

เขาบ่นอุบิบทำนองว่าจะร้องเรียนไปที่เว็บไซต์ชินนุโก* ก่อนจะลองต่อสายไปอีกครึ่งพลาจขมวดคิ้วมุ่นอย่างหงุดหงิด

"ครับ มหาวิทยาลัยแพกฮิลครับ พวกคนแปลกๆ ไซ้ครับ พวกเขาแหกปากร้องแล้วก็วิ่งพุ่งเข้ามา ครับ? ไม่ครับ ที่นี้คือหอพักครับ ไม่ใช่แล็บทดลอง...คุณครับ...คุณครับ?"

เขาพูดโทรศัพท์ให้ผมดูข้อความที่แจ้งว่า 'การสนทนาสิ้นสุดลงแล้ว' ซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ

"ทางนั้นบอกว่ามีสายโทรเข้าเยอะเกินไปเลยเกิดความขัดข้องชั่วคราว แล้วก็ตัดสายไปเลยครับ"

"เพราะคนอื่นๆ เขาก็กระหน่ำโทรไปแจ้งเหมือนกันหรือเปล่า"

"ก็คงอย่างนั้นล่ะมังครับ"

เขาปิดหน้าจอ ก่อนจะยัดโทรศัพท์ใส่กระเป๋า ผมถอนหายใจฟรีดออกมาเมื่อเห็นตู้เสื้อผ้าที่ยังขวางทางเข้าอยู่

"ผมไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ผมทำงานเสร็จแล้วกำลังจะนอนอยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงปึงปึงขึ้นมาเลยวิ่งออกไปดู...ผมว่าก่อนหน้านี้เราต้องไปบอกอาจารย์

* เว็บไซต์ชินนุโก เป็นเว็บไซต์ของทางรัฐบาลเกาหลีที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นแหล่งให้ผู้คนได้เข้าถึงการร้องเรียนแจ้งความ นำเสนอนโยบายหรือการรณรงค์ต่างๆ รวมไปถึงสามารถยื่นแบบคำร้องขอตรวจสอบงบประมาณของภาครัฐได้

ผู้ดูแลหอพักก่อนนะครับ"

ผมได้แต่เหม่อมองเขานิ่ง เขาที่รับรู้ได้ถึงสายตาของผมหัวเราะและๆ ตามความเคยชิน เขายิ้มตาหยีจนดำหนิที่อยู่บริเวณใต้ขอบตาซ้ายเด่นขึ้นมา สถานการณ์แบบนี้ก็ยิ่งจะอึดสำหรับบ้านผมได้อีกนะ คนแบบนี้มันน่ารำคาญซะมัดเลยแฮะ

"อ้อ ผมชื่อของโฮยฮอน ภาควิชาบริหารธุรกิจ รหัสนักศึกษา XXXXX ครับ"

หมอนี่เป็นรุ่นน้องจริงๆ ด้วยแฮะ ถ้าจูนอายุก็คงน้อยกว่าด้วยสินะ? ดูทรงแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้นแหละ ดูจากแก้มที่ถ้าหากจิ้มแรงๆ แล้วน่าจะมีน้ำผลไม้สดไหลออกมา ไหนจะขนอ่อนๆ ที่ยังคงไม่หายไปจากใบหูและแก้ม ถ้าเกิดเขาบอกว่าแก่ว่าผมขึ้นมาละก็...ผมคงช็อกน่าดู

"งั้นผมต้องเรียกคุณว่า 'คุณรุ่นน้องของโฮยฮอน' สินะครับ?"

"คุณเป็นรุ่นพี่เอง พูดแบบสบายๆ เถอะครับ"

"อืม โอเค"

ผมตอบกลับทันควันไปอย่างไม่นึกเกรงใจ สีหน้าของเขาดูขุ่นไปพริบตาหนึ่ง ก่อนจะกลับมาเป็นปกติ

"รุ่นพี่ชื่ออะไรเหรอครับ"

"จัน?"

ผมมองเด็กนี้เสียบๆ ก่อนจะเอียงคอเล็กน้อย

"จันยองวอน คียองวอน"

ทันทีที่ออกจากห้อง ผมก็รู้สึกได้ถึงสัญญาณของความโกลาหลที่ดังแว่วมาแต่ไกล เสียงตะโกนลั่นกับเสียงวิ่งขึ้นบันไดดังปะปนกันยุ่งเหยิงและก้องกังวานไปทั่ว

"ฮึก เฮือก ฮึกกก!"

ผู้คนกลุ่มหนึ่งวิ่งหนีมาอย่างเอาเป็นเอาตาย คนที่หายใจหอบหนักจนใบหน้าแดงกำโบกมือรัวเร็ว

"หลบไป!"

ปัก!

เขาวิ่งชนไหล่ผมอย่างแรงจนร่างกายท่อนบนของผมชนเซ แล้วก็วิ่งผ่านไปทั้งอย่างนั้น

"อา...แม่งเอ๊ย"

ผมจ้องมองแผ่นหลังของอีกฝ่ายด้วยความโมโห แต่ตอนนี้ผมไม่มีเวลาโมโหอะไรแล้ว บางอย่างปรากฏตัวขึ้นตรงฝั่งที่ผู้คนเมื่อครู่วิ่งผ่านไป พวกมันคือพวกตัวประหลาดที่เคยเจอมาก่อนหน้านี้ และคราวนี้ก็ได้มีแค่หนึ่งหรือสองตัว พวกที่ถูกตาแหลกและ คอพับ และแขนขาหักต่างพากันวิ่งโซซัดโซเซเข้ามา

"รุ่นพี่ครับ อะ...ไฉนมันตัวอะไร"

ใบหน้าของของโฮสยอนซีดเผือด เขาเพิ่งจะเคยเห็นฉากน่าสยดสยองแบบนั้นเป็นครั้งแรก ก็ไม่แปลกหรอกที่จะตกตะลึงขนาดนั้น พวกตัวประหลาดใกล้เข้ามาทุกทีๆ จนได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนที่พวกมันเปล่งออกมาอย่างชัดเจน

"ไปกันเถอะครับ เร็วสิครับ"

เขาเอ่ยเร่งเร้า ผมหันหลังกลับไปแทนคำตอบ ก่อนที่เราจะรีบเร่งหนีเท้าวิ่งตามหลังพวกที่นำหน้าไปก่อน ผมกับของโฮสยอนถูกเพิ่มเข้าไปในกลุ่มคนที่หนีตาย เราต่างตาลีตาเหลือกสับเท้าก้าวลงบันไดกันจนแทบจะเรียกได้ว่าคลั่ง

ไอ้พวกที่ไล่ตามหลังมาดูเหมือนไม่มีที่ท่าว่าจะเหนื่อยเลยสักนิด ถึงเร็วแรงดีให้ตายยังงั้น แต่ถ้าเกิดโดนวิ่งไล่ล่าไปจนสุดโง่งทางเดินแล้วละก็ ยังไงก็ต้องมีเหนื่อยมีหอบกันบ้าง นอกจากเสียงน่าขนลุกที่ไม่รู้ว่าเป็นเสียงกรีดร้องหรือเสียงร้องโหยหวนนั้นแล้ว พวกมันก็ไม่ส่งเสียงอะไรออกมาอีกแม้แต่เสียงลมหายใจ คิดได้ดังนั้นผมก็พลันรู้สึกเสียขวัญหลังวาบ

เราลงไปยังด้านล่างแล้ววิ่งตัดผ่านโง่งทางเดิน ก่อนจะพบเข้ากับกระเป๋าดินทางที่ใครบางคนทิ้งไว้บนถนนว่าอยู่ตรงกลางโง่งทางเดิน ข้างของที่เคยอยู่ข้างในนั้นกระจัดกระจายไปทั่ว แต่ในสถานการณ์แบบนี้มันก็เป็นได้แค่ของทิ้งเกะกะขวางทางเท่านั้น

หนึ่งในคนที่วิ่งนำหน้าลัทธิกระเป๋าดินทางออกไปเพื่อเปิดทางของโฮฮอยอน ใช้เท้ารับมันแล้วเตะไปข้างหลังสุดแรง หนึ่งในตัวที่วิ่งตามมาสะดุดมันจน ขวนเซเสียหลักล้ม

"นั่นพวกคุณจะไปไหนกันนะ"

"ออกไปข้างนอกนะสิครับ!"

"จะออกไปได้อย่างไร ไม่รู้หรือว่าตอนนี้ชั้นหนึ่งสภาพเป็นยังไง"

"ถ้าฉันจะให้ทำยังไงเล่า!"

เสียงตะโกนโต้ตอบถกเถียงกันไปมาอย่างดุเดือด และในระหว่างที่ม กำลังจจดอยู่กับบทสนทนานั้น ใครคนหนึ่งก็สะดุดเท้าตัวเองล้ม

ตึง!

คนอื่นๆ พากันสะดุ้งโหยง แต่ทุกคนกำลังสับสนวุ่นวายกันอยู่เลยหยุดแล้ว หันกลับไปมองไม่ได้

"อ้ากกก!"

คนที่ล้มกรีดร้องออกมาเสียงดังลั่น สายตาของผู้ไล่ล่าต่างเพ่งมองเขากัน เป็นตาเดียว ภาพที่ลูกตาซึ่งเหมือนไข่น้ำหลายดวงหันไปยังจุดหนึ่งอย่าง พร้อมเพรียงกันนั้นชวนให้ขนลุกไปทั่วทั้งตัว พวกนั้นพุ่งเข้าไปหาคนที่ล้มทรุด อยู่กับพื้นราวกับกำลังรอจังหวะนี้อยู่ เราฉวยโอกาสนั้นวิ่งหนีไป โดยไม่มีเวลา แม้แต่จะหันกลับไปมอง เพราะอย่างนั้นก็เลยไม่รู้ว่าจะติดอะไรขึ้นกับคนคนนั้นบ้าง

"อะไรนะ...นี่บ้าไปแล้วหรือไง"

ใครบางคนพิมพ์พาลางหอบแฮกๆ คล้ายกับใกล้จะหมดลม ถึงจะไม่มีใคร หันไปตอบเขา แต่ทุกคนต่างก็คิดแบบเดียวกัน พวกเรารีบเร่งฝ่าเท้าวิ่งกรูเข้าไป ในห้องซักรีด นี่เป็นทางเลือกที่คงจะดีกว่าการไล่เปิดประตูทุกบานโดยไม่รู้ว่ามีบ้านไหนล่อลวงอยู่บ้าง

เครื่องซักผ้าหยอดเหรียญหลายเครื่องตั้งเรียงชิดติดผนัง ข้างใน เครื่องซักผ้าที่เปิดฝาแง้มๆ ไร้มีเสื้อผ้าเปียกกองทับถมและพันกันยุ่ง ใครบางคน ที่ผมไม่รู้จกชื่อคงรีบวิ่งหนีไประหว่างที่กำลังซักผ้า

เสียงประตูปิดกระแทกดังขึ้นตามหลัง ใครคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบไป

ยกเก้าอี้สำหรับนั่งรอเครื่องซักผ้ามาวางซ้อนกันปิดทับหน้าประตูจนเสร็จก่อนจะพักหายใจ ไม่มีใครเปิดปากพูดอะไรออกมา แต่ละคนต่างก็หายใจหอบกันถ้วนหน้าพลาจกระจัดกระจายกันไปนั่งอยู่ตามผนังและพื้น

"ผมได้ยินว่ามีคนตายที่ชั้นหนึ่งของหอพักนะครับ ตอนนี้อยู่ติดกลุ่มกับคอมมิวนิสต์ของมหาวิทยาลัยเองก็วุ่นวายไปหมด"

"นั่นมันไม่ใช่เรื่องไร้สาระหรือหะอ้อ ฉันทึกว่ามันจะเป็นแค่เรื่องเล่าตลกๆ ชะอีก นี่มันจริงหรือเนี่ย"

"เรื่องจริงครับ เห็นว่ามีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นที่นั่นตอนนี้นี่ด้วยนะครับ"

"บ้าบอ นี่มันบ้าชัดๆ ไ้เอร์เมือก็น่าจะเป็นคนร้ายอย่างนั้นสินะ?"

"ไม่รู้ครับ"

"จะบอกว่าเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องแบบแรนดอมที่เกิดขึ้นเพราะตัวฆาตกรทนเครียดเรื่องเรียนไม่ไหวอย่างนั้นนะหรือ แล้วทำไมพวกตำรวจถึงยังไม่มากัน ถึงจะอยู่ในหุบเขายังไง แต่ถ้ามีคดีแบบนี้ก็ต้องรีบระดมพลมาที่เกิดเหตุทันทีไม่ใช่หรือ! เพราะตำรวจเป็นแบบนี้ไง พวกฆาตกรรมมันถึงได้ไล่ฆ่าทุกคน!"

"ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันครับ! ถ้ารู้แล้วผมจะมาอยู่ตรงนี้กับคุณหรือ"

"ฉันถามในเรื่องที่ควรถามไม่ได้สินะ? เพราะอดีตก็เลยถามไป! ทำไมเม่งน่ารำคาญจังวะ หงุดหงิดซะม๊าด"

"อ๊อ ยียบกันหน่อยเถอะครับ! ผมปวดหัวไปหมดแล้ว"

พออันตรายตรงหน้าหายไป แต่ละคนก็เริ่มทะเลาะกันเอง ในระหว่างที่ทุกคนกำลังอารมณ์แปรปรวนเต็มที่ บทสนทนาก็เลยยิ่งทำให้ประสาทเสียหนักขึ้นไปอีก ผมขมวดคิ้วอย่างลึมตัว

"อ้อ อี...อ๊ะๆ เจ็บ"

คนที่นั่งอยู่ข้างผมส่งเสียงครางเบาๆ เขาเป็นเด็กชายตัวเล็กร่างท้วมที่กำลังนั่งขัดตัวกุมเข่าของตัวเองด้วยใบหน้าเหว่โดยมีเลือดไหลซึมออกมาจากข้อเท้าที่เห็นแวบๆ ใต้ขาทางเกง หมอนี่ลื้มแล้วตัวดันไปครูดกับที่ไหนสักแห่งหรือเปล่านะ

เด็กคนนั้นค้นกระเป๋าสะพายข้างที่สะพายอยู่แล้วหยิบพลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งออกมา พอรู้สึกถึงสายตาของผม เขาก็พลันห่อโหล่สะดุ้งโหยง เขาแสดงปฏิกิริยารวกับคิดว่าผมจะทุบให้เขาพลาสติกหรือไม่

"คุณครับ เอ่อ...คือว่า...อยากได้สักแผ่นไหมครับ"

เขายื่นแผ่นพลาสติกมาให้ผม ผมสงสัยว่าทำไมเขาต้องเอาไอ้นี้มาให้ผมด้วย แต่แล้วผมก็เพิ่งจะมารู้สึกตัวเอาทีหลังว่าตัวเองมีรอยข่วนเล็กๆ ที่หลังมือ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไปได้มันมาตอนไหน คงจะถูกขบตุ้มเสื้อผ้าข่วนเอาระหว่างขยับตุ้มมั้ง ผมไม่มีเหตุผลที่ต้องปฏิเสธของที่คนอื่นมอบให้เลยรับพลาสติกมาติดที่หลังมือ เขาทำท่าลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมา

"ช่วยดูแลให้ผมหน่อยได้ไหมครับ พอติดเองมันลำบากนะครับ"

เขาถกขาจากเงาขึ้นให้ผมดูที่ข้อเท้าบนนั้นมีบาดแผลอยู่เหนือเอ็นร้อยหวายที่ไม่รู้ว่าถูกอะไรบาดหรือแทงมา แต่มันดูเหมือนกับรอยฟันที่ถูกตัวอะไรบางอย่างกัดเข้าเสียมากกว่า

พอเห็นอย่างนั้นแล้ว ความหุนหันดุจก็พลันพลุ่งพล่านขึ้นมา ลำพังแค่ไม่รู้ว่าการสนทนาต่อจากนี้จะเป็นยังไง และต้องติดอยู่ในห้องซักครู่ก็เป็นอะไรที่ขัดขบมากพออยู่แล้ว แต่การที่ไอ้เด็กกานี่นั่งซึมแถมยังยื่นแผ่นพลาสติกมาให้ดูแถมกับขัดขบไม่ต่างกัน

"ไม่"

"ครับ?"

"บอกว่าไม่ไง มีเหตุผลอะไร ทำไมฉันต้องทำด้วย"

คนอื่นที่ตั้งใจฟังบทสนทนาของเราเงยบๆ พวกหนึ่งค้างตัวแข็งที่อับรรยากาศพลันเย็นยะเยือกขึ้นมาในช่วงปริบตารวกับถูกสายตาเย็นใส่ ตอนนั้นผมหัวเสียหนักกว่าเดิม แถมยังปวดหัวตุบๆ เพราะอาการเมาค้างที่ยังคงหลงเหลืออยู่

"คะ...แต่นั่นน่าจะทำได้ไม่ใช่หรอครับ ที่ผมยังให้พลาสติกให้คุณเลย"

"ทำไงได้ละ นายเป็นคนให้ฉันเองนี่"

"ไม่สิ นั่นมัน..."

"ถ้าจะถือเป็นบุญคุณก็เอาคืนไปซะ จะได้จบๆ"

"..."

"นั่งบื้ออะไรอยู่ล่ะ แม่งเอ๊ย เอาคืนไปดิ!"

ผมแกะพลาสติกเตอร์บนหลังมือออกแล้วโยนทิ้งไป พลาสติกเตอร์เปื้อนเลือดของผมถูกเหวี่ยงลงพื้นในสภาพที่ยับยู่ยี่ เด็กนั่นหน้าซีดเผือด แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา คนอื่นเองก็เหมือนกัน มีเพียงสองสามคนเท่านั้นที่อ้าปากทำท่าจะประท้วง แต่พอผมเหลือบตาไปมองแล้วจ้องเขม็งเข้าหน่อย พวกนั้นก็พากันหุบปากลงจับทันที

ซองโฮฮยอนที่นั่งฟังเครื่องซักผ้ามองมาทางผม สีหน้าของเขาที่ลอบมองผมนั้นดูเปลี่ยนไปเล็กน้อย ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นดวงตาของเขาห่อแคบลงบ่งบอกว่าเขากำลังดูหมิ่นดูแคลนผม

เราสบสายตากันเพียงแค่ครู่เดียวเท่านั้น ก่อนที่เขาจะหันหน้าหนีไปด้วยใบหน้าราบเรียบราวกับไม่เคยแสดงสีหน้านั้นมาก่อน ทั้งยังส่งยิ้มอ่อนโยนและชวนคนข้างๆ คุยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น อารมณ์ที่เยือกเย็นข้างในของผมพลันเดือดปุดๆ ขึ้นมาพุกใหญ่กว่าจะสงบลง เพราะแบบนี้แหละผมถึงไม่ชอบคนแบบหมอนี่

ผมนั่งฟังผนังกลางหลังตาแล้วกดหว่างคิ้วลง ไม่มีใครกล้าเข้ามาพูดคุยกับผม มีเพียงความเงียบอันน่าอึดอัดที่ลอยอวลอยู่รอบๆ เสียงของคนรอบข้างดังทะเลาะวิวาทประสาที่ไวต่อสิ่งเร้า ผมได้ยินเสียงเล็บกระทบกับหน้าจอมือถือดังไม่หยุด ใครบางคนคงพิมพ์ข้อความขอความช่วยเหลือผ่านโทรศัพท์ นอกจากนั้นแล้วยังมีเสียงของคนพวกนั้นที่หรีเสียงกระซิบกระซาบพูดคุยกันแต่กับพวกตัวเอง

ในบรรดาเสียงทั้งหลายเหล่านั้นมีเสียงที่ระคายหูผมมากที่สุด นั่นคือเสียงร้องของไอ้เด็กที่เคยนั่งอยู่ข้างผม แค่อึดอัดไหลซิบจากข้อเท้าไม่รู้ว่ามีอะไรจะเจ็บอะไรขนาดนั้นถึงได้ร้องครวญครางมาตั้งแต่เมื่อครูนี้อแล้ว

"เฮ้ย ทำไมเด็กนั่นมันถึงเป็นจิ้งจอก"

"ไม่รู้สิ ฉันจะไปรู้เหว"

"ใครก็ได้ลองปลุกเขาหน่อยครับ"

เสียงกระซิบพูดโต้ตอบกันอย่างกังวลใจ ก่อนเสียงที่คุ้นหูจะพูดแทรกขึ้นมา มันคือเสียงของซอฮิฮิยอน

"เดี๋ยวก่อนครับ เด็กคนนั้นเขาดูแปลกๆ นะครับ"

ผมลืมตาขึ้น คนอื่นๆ หันไปมองทางเดียวกันด้วยใบหน้าที่ซีดเผือด เด็กชายที่ก่อนหน้านี้เพิ่งยื่นพลาสติกเตอร์ให้ผมนอนขดตัวอยู่บนพื้น แผ่นหลังของเขากระตุกถี่ ร่างกายสั่นไหวอย่างควบคุมไม่ได้ ใบหน้าที่เห็นในแวบแรก เปียกโชกไปด้วยหยาดเหงื่อ

ผมปรายตามองไปที่ข้อเท้าของเขา ดูเหมือนว่าอาการจะแย่ลงกว่าก่อนหน้านี้ เส้นเลือดสีน้ำเงินเข้มปูดนูนขึ้นมาที่กลางแผล ผมชักสังหรณ์ใจไม่ดีกับแผลที่แพร่กระจายคล้ายใยแมงมุมนั้น ซึ่งมันน่าแปลกเกินกว่าจะบอกว่า เป็นแค่รอยแผลหรือรอยฟกช้ำธรรมดาๆ

"อี๊ก...เฮือก..."

จู่ๆ เด็กชายที่ตื่นนอนด้วยความเจ็บปวดก็ตัวอ่อนยวบแน่นิ่งไป ทุกคนพากันตื่นตกใจ ผมจึงมองเด็กนั้นอยู่พักหนึ่ง แต่เขาก็ยังคงนอนขดตัวนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้นตามเดิม

"ฉันมีน้ำดื่มอยู่ค่ะ ลองเอาให้เขาดื่มน้อยไหมคะ"

ใครคนหนึ่งลุกขึ้นยื่นพลาสติกหีบขวดน้ำที่มีน้ำเหลืออยู่ครึ่งขวดออกมาจากกระเป๋า ผมมองเธอที่กำลังเดินฝ่ากลางห้องซักรีดไปหาเด็กนั้นก่อนจะนึกขึ้นได้ ผมนึกถึงรูมเมตที่ผมเคยเข้าใจว่ากำลังหลับอยู่บนเตียงฝั่งตรงข้ามแล้วจู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาโจมตีผมอย่างกะทันหัน

สีหน้าของเขาย่ำแย่แบบผิดปกติ เส้นเลือดสีน้ำเงินโผล่ขึ้นมาจากท้ายทอยขาวซีดลามไปถึงบริเวณแก้มและคาง ตรงลำคอเด็กนั้นจะมีบาดแผลคล้ายถูกอะไรกัดไหมนะ...

นักศึกษาหญิงถือขวดน้ำเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เด็กชายอย่างไม่รู้เรื่องราวอะไร

"เอ่อ...ดื่มน้ำสักหน่อยไหมคะ"

"..."

"ได้ยินที่ฉันพูดไหมคะ คุณเจ็บมากหรือเปล่าคะ"

ตัวของเด็กชายกระตุกเบาๆ พริบตานั่นผมเผลอเกร็งตามไปโดยไม่รู้ตัว ผมเห็นของไฮสยอนลุกพรวดขึ้นจากทางหางตา ภาพทุกอย่างทุกอย่างดูช้าลงมาก

"กรร!"

เด็กนั้นพุ่งเข้ามาวากับสปริงที่ติดฝั่ง ก่อนจะคว้าต้นคอของนักศึกษาหญิง ที่ไม่ได้ป้องกันตัวแล้วอ้าปากกว้างกัดเข้าเนื้อของเธอทันที

"อึก..."

คนที่ถูกกัดคอทรุดสวบลงทันทีโดยที่ยังไม่ทันได้กรีดร้อง เลือดไหลทะลักพุ่งออกมาจากตรงจุดที่เส้นเลือดแดงฉีกขาด

"อ้ากกก!"

"กรร!"

เสียงกรีดร้องของทุกคนดังลั่นจนบาดแก้วหู คนอื่นๆ ต่างก็ตกอยู่ในอาการตื่นกลัวและถอยกรูดกันอย่างสติแตก

เด็กนั้นส่งเสียงเหวี่ยงหมอบขณะกัดกินเนื้อแล้วเงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับเลือดที่เลอะอยู่เต็มขอบปาก นัยน์ตาที่มีเลือดคั่งกวาดตามองรอบๆ ก่อนที่สายตาวจะหยุดอยู่ตรงจุดหนึ่ง

"อ้าก! อึก! ว้าก!"

ใครคนหนึ่งล้มพับแล้วไถววายเสียงดังพลางยกมือขึ้นกุมหูแล้วหลับตาแน่น เขาเป็นผู้ชายคนที่บนฟิมพ์มาถึงเรื่องคดีฆาตกรรมต่อเนื่องแบบแรนดอมเมื่อครูหัวของเด็กชายหันขวับไปทางนั้น และทันใดนั้นปากของเขาก็อ้าฉีกออกเป็นทางยาวจนดูเหมือนกับกำลังแสยะยิ้ม

เลือดพุ่งออกมาอีกครั้งราวกับน้ำพุ ในช่วงเวลาสั้นๆ นั้นมีผู้รับเคราะห์ไปถึงสองคน ไม่มีใครกล้าเข้าไปห้ามเขา ต่างคนต่างแนบตัวชิดเข้ากับผนังให้ได้มากที่สุดพลางภาวนาขอให้ตัวเองไม่ใช่เป้าหมายรายต่อไป

ผมกลืนน้ำลายดังอึกพร้อมกับก้าวถอยหลังจนสิ้นเท้าไปชนเข้ากับเครื่องอบแห้ง

ก็...

สิ้นร่องเท้ากระแทกกับเครื่องจักรที่แข็งแกร่งจนเกิดเสียงดังพอสสมควร

"..."

เด็กนั้นหันมามองผมก่อนที่จะจะสบตากัน หัวใจของผมกระตุกไปคนละก้าว เพียงแค่จ้องมองมาทางนี้ด้วยความหวาดหวั่น แต่ก็ไม่มีใครกล้าขยับตัว ทว่าบางคนก็ถึงกับถอนหายใจด้วยความโล่งอกอย่างลึมตัว 'อา...โชคดีที่ไม่ใช่ฉัน ไฉนเวลาที่เห็นแก่ตัวนั้นจะตายหรือไม่ตายก็ได้เกี่ยวอะไรกับฉันเลยสักนิด' สายตาของพวกเขาหันไปอย่างนั้น

ผมไม่มีทางเลือกในขณะนี้ เลยทำอะไรไม่ได้นอกจากดูเด็กชายเหยียดเอวที่เคยโค้งงอขึ้นจนตั้งตรงแล้วเตรียมตัวพุ่งเข้ามา ทว่าในตอนนั้นเองก็มีใครบางคนขยับตัวอยู่ข้างหลังเด็กนั้น เขาคนนั้นคือซงโฮฮยอน เขายกเก้าอี้ที่วางซ้อนอยู่หน้าประตูมาพาดเด็กชายอย่างแรง

นั่น!

ร่างของเด็กชายพับลงจากการถูกจู่โจมอย่างกะทันหัน ผมมองผมที่อยู่ใต้วงแขนตึบตึงเข้าข้างตึงเครียดกลับมาโลดแล่นอีกครั้ง ผมใช้จังหวะที่อีกฝ่ายหยุดชะงักตะแอดช่องท้องของเขาสุดแรง ซงโฮฮยอนหันหน้าไปตะโกนใส่พวกคนที่เอาแต่ยืนดูอยู่ห่างๆ

"มันทำอะไรอยู่ล่ะครับ ไม่เห็นเธอคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นเหยื่อถูกเล่นงานนะ"

ตอนนั้นเองทุกคนถึงเพิ่งจะได้เริ่มขยับตัว ใครบางคนยกเก้าอี้ที่กองอยู่หน้าประตูออกทีละตัว เก้าอี้พวกนั้นถูกวางซ้อนกันเพื่อป้องกันการบุกรุกจากภายนอก ไม่นึกเลยว่ามันจะกลายเป็นอุปสรรคที่ขวางการหลบหนีของคนที่อยู่ภายในไปด้วย

"อีก..."

ผมได้ยินครั้งสุดท้ายเพื่อนมีการโจมตีของเด็กชายที่พรวดพรวดจู่โจมเข้ามา เด็กชายล้มหน้าคว่ำไปทางตะกร้าใบใหญ่ที่ใส่เสื้อผ้าไว้จนแน่น ผมจับทั้งหัวของเด็กนี้ไว้แล้วกดซ้ำลงไปอย่างแรงอีกครั้งจนเขาหน้าทิ่มเข้ากองเสื้อผ้าที่ยับยู่แล้วล้มลงไป

หลังจากตะเกียกตะกายอย่างน่าเวทนาอยู่พักหนึ่ง เด็กชายก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมาอย่างทุลักทุเล แต่ก็เสียการทรงตัวจนเซไปกระแทกเข้ากับเครื่องซักผ้า มันเป็นเครื่องซักผ้าขนาดใหญ่สำหรับซักผ้าห่ม ซึ่งดูท่าหน้าจะยัดคนเข้าไปได้ง่ายๆ เช่นกัน

ความคิดบางอย่างผุดแวบขึ้นมา ผมจึงใจเปิดฝาเครื่องซักผ้าทิ้งไว้เพื่อปล่อยให้อีกฝ่ายพุ่งเข้ามาจู่โจม เมื่อเขาปรีเข้ามาอีกครั้ง ผมเลยใช้โอกาสนี้วิ่งหลบไปอยู่ด้านหลังแทน

"คึก...แค็ก!"

ร่างกายท่อนบนของเขาพุ่งเข้าไปในเครื่องซักผ้า ผมขาดสติและกระหน่ำเตะเขารัวๆ โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ รู้เพียงแค่ว่าใส่แรงเข้าไปไม่ยังอย่างเกรี้ยวกราดก็เท่านั้น

"เปิดประตูแล้วครับ รีบออกไปกันเร็ว!"

เสียงหวาดตังขึ้นอย่างร้อนรน ในที่สุดทางก็สะดวกแล้ว เรารีบวิ่งกรูกันออกไปที่ทางออก ตอนนี้ขอแค่ออกไปจากที่นี่ได้ก่อนก็พอ

ผู้เคราะห์ร้ายที่นอนจมกองเลือดดิ้นไปมาอย่างทุรนทุราย เส้นเลือดแดงใหญ่ถูกกดทั้งอย่างโหดเหี้ยมจนเลือดไหลอาบท่วม อย่างว่าแต่จะเคลื่อนไหวเลย ชีวิตของพวกเขาตอนนี้กำลังรับหริ่งทุกทีๆ แล้วด้วยซ้ำ ทว่าพวกเขากลับค่อยๆ หยัดกายลุกขึ้นพร้อมกับข้อต่อแขนขาที่ลั่นดัง

ทุกคนไปเอากันอยู่ที่หน้าประตู สำหรับพวกเขาแล้วบานประตูในตอนนี้นี้ก็เปรียบเหมือนโชคที่หล่นทับ

"อ้ากกก!"

ในห้องซักรีดกลายเป็นสถานที่เกิดเหตุสะเทือนขวัญอันน่าสะพรึงกลัว ทุกคนต่างเฝ้าเสี่ยงกริร้องชวนชนหัวลุกข้างหลังแล้วพากันมุ่งตรงไปที่ประตู พวกเขาตะเกียกตะกายและแหกปากลิ้นเพื่อที่จะเอาตัวรอด ก่อนจะหนีออกจากห้องซักรีดมาได้อย่างหวุดหวิด

ปัง!

เสียงประตูปิดดังตามหลังมา พวกเราแผ่นแนบโดยไม่แม้แต่จะหันกลับไป

มองข้างหลัง เลือดสีดำน่ะๆ ยังติดตามอยู่ตลอดเวลาที่วิ่งไปตามโถงทางเดิน ภาพการกระทำของผมเมื่อครูนี้อย่างคงไม่เลือนหายไปจากสมอง

ผมทำร้ายเด็กคนนั้นด้วยเจตนาที่หวังจะฆ่าให้ตาย คนที่ก่อนหน้านี้แค่ไม่กี่นาทียังมีชีวิตปกติดี แถมยังเป็นเด็กคนที่ลี้เลศรู้หนึ่งก่อนจะยื่นพลาสติกมาให้ผม ผมขาดสติจากความคิดที่อยากจะมีชีวิตรอด ผมทั้งเตะและกระแทกเขาอย่างคลุ้มคลั่ง ผมนี้มันน่าขยะแขยงชะมัด

พวกเราวิ่งมาได้สักระยะจนถึงจุดที่มองไม่เห็นพวกตัวประหลาดอยู่ในระยะสายตา ก่อนจะหลุดตัวลงกับพื้นตรงมุมหนึ่งของโถงทางเดินที่เปลี่ยวสงัด ในสภาพที่ทุกคนแข่งขาอ่อนแรงไม่ต่างกัน

ระหว่างที่หลบหนีออกมาจากห้องซักรีด จำนวนคนก็ลดลงไปอย่างเห็นได้ชัด จากที่แรกที่มีอยู่เกือบสิบคน ตอนนี้เหลือแค่สี่คนเท่านั้น คนที่ยังมีชีวิตรอดต่างก็อยู่ในสภาพสะบักสะบอม ทุกคนมีรอยขีดและรอยถลอกทั่วตัว แถมยังมีรอยเลือดที่กระเซ็นมาติดเสื้อผ้าเต็มไปหมด

“...”

ผมรู้สึกปวดหัวและท้องไส้ปั่นป่วนเลยกัดฟันแน่น คนอื่นๆ ก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน ไม่มีใครที่ผ่านเรื่องแบบเมื่อครูนี้อะไรแล้วจะรักษาสติไว้ให้สมประกอบเหมือนเดิมได้หรอก แม้แต่ของโฮฮยอนที่ใจแข็งรับมือกับทุกสถานการณ์ได้อย่างแน่วแน่มาจนถึงตอนนี้ยังถึงกับชุกหน้าเข้ากับอุ้งมือของตัวเองเลย ลำคอขาวระงที่ตั่งตรงใต้กลุ่มผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงนั้นดูขาวซีดลงยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

“เราออกไปจากที่นี่กันเถอะครับ ขึ้นอยู่ต่อไปมีหวังได้ตายกันหมดแน่ ออกไปข้างนอกกันเถอะครับ”

นักศึกษาชายที่ย่อมผมสีม่วงจัดและมีรอยสักเต็มตัวพูดขึ้นด้วยเสียงลั่นเครือ เขาเป็นพวกที่จิตใจอบบางต่างจากรูปลักษณะภายนอกดิบๆ แต่ถึงอย่างนั้นสิ่งที่เขาพูดก็ไม่ได้ผิดแต่อย่างใด ถ้าคนที่ถูกตัวประหลาดกัดกลายร่างเป็นตัวประหลาด ยิ่งเวลาผ่านไปจำนวนผู้รอดชีวิตก็จะยิ่งลดน้อยลง

ในขณะที่จำนวนศัตรูมีแต่จะเพิ่มมากขึ้น การอยู่ในอาคารที่เป็นพื้นที่ปิดแบบนี้ต่อไปก็มีแต่จะอันตรายมากขึ้นเท่านั้น แต่เราจะออกไปกันยังงั้นละ

"รีบลงบันไดไปแล้ววิ่งออกทางประตูหน้าลิบบี้ไม่ได้หรอกครับ"

"แต่ฉันได้ยินมาว่ามีคนตายอยู่ที่ชั้นหนึ่งนะคะ เราจะทำยังงั้นกันดี"

คนที่ฟังอยู่เงียบๆ สวนกลับไปทันที เธอเป็นนักศึกษาหญิงที่เกล้าผมเป็นมวยกลมๆ มวยผมของเธอหลุดลุ่ยไปกว่าครึ่ง อีกทั้งยังได้ชี้ได้อย่างยุ่งเหยิงจากการวิ่งกระหืดกระหอบมาอย่างหนัก

"นั่นมันที่โรงอาหารไม่ใช่หรอกครับ ถ้าเราวิ่งตรงไปโดยไม่ออกนอกเส้นทางล่ะครับ พอจะหนีออกไปได้ไหม พยายามวิ่งให้เร็วที่สุดก่อนที่จะถูกจับได้นะครับ"

"แต่ถ้าเกิดว่ามีตัวพวกนั้นเดินยั่วเย้าดักรออยู่เต็มไปหมดล่ะคะ"

"จ้ะก่อนอื่นเราลองไปสำรวจชั้นล่างก่อน ถ้าทางสะดวก..."

"เฮอะ ถ้าอย่างนั้นใครจะเป็นคนอาสาล่ะคะ ใครอยากเสี่ยงชีวิตตัวเองลงไปชั้นล่างกัน ไหนลองยกมือหน่อยสิคะ"

"..."

"คนที่พูดเรื่องนี้ก่อนควรต้องเป็นคนอาสาหรือเปล่าคะ คุณอยากออกไปจากที่นี่ แต่ไม่คิดจะออกไปเสี่ยงอันตรายอะไรเลยเนี่ยนะคะ? เห็นแก่ตัวดีนี่"

นักศึกษาชายผมม่วงมองผมด้วยสายตาราวกับขอความช่วยเหลืออย่างน่าเวทนา ผมจึงชักสีหน้าใส่เขา

"มองอะไร หลบตาไปซะ"

"..."

"ยังไม่หลบอีก?"

เขาสะดุ้งโหยงแล้วรีบหลบตาลงต่ำ บรรยากาศเริ่มคุกรุ่นจนควบคุมไม่อยู่ แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะต้องรับรู้ ให้ผมลงไปดูที่ชั้นล่างเพื่อพวกแม่งโดยที่ไม่รู้ว่าจะถูกไอ้ตัวห่านนั้นจับแตกหรือเปล่าเนี่ยนะ? ถ้าอยากหนีไปคนเดียวนักก็ออกไปซะสิ จะหันมามองผมเพื่ออะไรกัน

ของโฮยอนก้มหน้างุด ดูไม่มีทีท่าว่าอยากจะเสวนากับคนพวกนี้ ส่วนผม

ก็ได้แต่แผ้วร้างสี่อ้อมหิตบอกรเป็นนัยๆ ว่าผมจะฆ่าใครหน้าไหนก็ตามทุกตัวที่เข้ามาชวนคุย ชายผมม่วงคนนั้นเลยถอดใจที่จะโน้มน้าวเราสองคนแล้วหันไปเถียงกับนักศึกษาหญิงแทน

"ทางคุณเองก็เห็นแก่ตัวพอกันนั่นแหละ"

"ฉันเห็นแก่ตัวแล้วมันยังงี้ คุณมาอยู่อะไรด้วย ถ้าฉันแยกกันตรงนี้เลยใหม่ละ จะเป็นหรือตายยังงี้ก็ต่างคนต่างรับผิดชอบตัวเองก็แล้วกัน!"

"พูดแรงอะไรขนาดนั้นครับ ผมก็แค่เพิ่มโอกาสที่เราจะอยู่รอดด้วยกันสักนิดก็ยังดี"

"แล้วคุณคิดว่าฉันอยากเป็นผู้เสียสละหรือคะ ทุกคนที่นี้ต่างก็ไม่อยากเสียสละกันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ"

"หยุดเถอะครับ"

เสียงพึมพำเบาๆ ดังขึ้นข้างกายผม มันเป็นเสียงของซองโฮฮยอน ทว่าพวกนั้นกลับไม่ได้ฟังเขาเลยสักนิดเพราะมัวแต่เถียงกัน

"ทานโทชนะครับ สถานการณ์แบบนี้จำเป็นต้องพูดเชือดเฉือนกันขนาดนั้นเลยหรือ คิดว่าคนอื่นเขาชอบฟังหรือไงครับ"

"ถ้าไม่ชอบนักก็ทางใครทางมันค่ะ!"

วินาทีถัดมาของโฮฮยอนก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกับตะคอกใส่

"บอกให้หยุดงั้น!"

"..."

"..."

ทั้งคู่ปิดปากเงียบอย่างพร้อมเพรียงกัน ของโฮฮยอนลูบหน้าอย่างว่ารุ่นจิราวกับรู้สึกตัวเองได้ผลแสดงสีหน้าออกไปแล้ว ถึงจะโอนอ่อนและยืดหยุ่นยังงี้ แต่ถ้าเกิดบรีดแตกขึ้นมาก็จะแหกปากตวาดลั่นแบบนี่เองสินะ เวลาที่ผมต้องเผชิญหน้ากับอันตราย เขาก็ยังอุตส่าห์ออกหน้าช่วยผม ทั้งๆ ที่ในใจเกลียดกันขนาดนั้น ดูเหมือนว่าผมจะได้คำตอบแล้วสิ

"ผมจะไปชั้นล่างเองครับ ผมจะไปเอง เท่านั้นพอใจกันแล้วใช่ไหมครับ ถ้าฉันก็ช่วยหุบปากกันสักทีเถอะครับ"

"ไม่สิ เอ่อ...คือว่า..."

เขาพูดลูกขึ้นอย่างกระพืดกระพืดแล้วก้าวฉับๆ ไปที่อีกฝั่งของโถงทางเดินโดยไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นห้ามปราม

ขนาดเกาะกลุ่มกันหลายคนยังรับประกันความเป็นความตายไม่ได้ แต่หมอนี่กลับจะไปที่ชั้นล่างคนเดียวเนี่ยนะ? ควรห้ามดีไหมนะ ถ้าเมื่อผมลงไปด้วยแล้วเกิดอะไรขึ้น...ไม่สิ ทำไมผมต้องทำอย่างนั้นด้วยล่ะ เขาอาจารับหน้าที่เสี่ยงตายด้วยตัวเองแทนให้ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าของโฮสยอนรอดกลับมาก็ดี แต่ต่อให้จะไม่รอดกลับมา ผมก็ไม่ได้เสียหายอะไรนี่

ในหัวของผมสับสนวนวายไปหมด สุดท้ายผมก็ไม่ได้ตัดสินใจทำอะไรเลย จนกระทั่งผ่านหลังของของโฮสยอนหายลับไปจากสายตา เวลาผ่านไปพักใหญ่ มันนานมากขนาดที่ถ้าหากไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาก็น่าจะไปกลับจากชั้นหนึ่งได้เกินสิบเที่ยวแล้ว

ทุกคนกำลังทำเหมือนไม่เป็นอะไรทั้งที่ในใจต่างก็กระวนกระวาย ของโฮสยอนกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหนกันนะ คำพูดที่ว่าทำไมไม่รับข่าวคราว ถือเป็นข่าวดีนั้นเป็นเรื่องจริง แต่มันไม่ได้เหมาะกับสถานการณ์ตอนนี้เลยสักนิด ถ้าเขาบังเอิญต้องหนีไปซ่อนตัวที่ไหนสักแห่งแล้วกลับมาไม่ได้ก็นับว่าโชคดีไปแต่ในกรณีที่เลวร้ายที่สุด เขาอาจจะ...

"เอ่อ...คงไม่ใช่ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเขารอกระมังครับ ถ้าเป็นแบบนั้น..."

ชายผมม่วงมองผมกับนักศึกษาหญิงสลัดกันพลางทำหน้างออย่างเริ่มใจเสีย ก่อนที่สุดท้ายจะเปิดปากพูดขึ้นอย่างยากลำบาก ผมรู้สึกไม่สบายอารมณ์กับไอ้เด็กนี้ซะมัด ทำไมถึงมาแสร้งทำเหมือนว่าเป็นห่วงเอาป่านี๊วะ ที่ตอนของโฮสยอนอาจาสจะกลับไปนั่งเฝ้าเป็นเป้าสาก

ในจังหวะนั้นเองเสียงแตกๆ ได้ดังออกมาจากลำโพงตัวที่แขวนอยู่บนเพดาน ผมระแวงระวังตัวเต็มที่อยู่แล้วก็เลยได้ยืนมันอย่างรวดเร็ว ผมแหงนหน้าขึ้นไปมองข้างบนโดยอัตโนมัติ

"อา...อา..."

มันเป็นเสียงของของโฮสยอน ถึงจะเป็นแค่เสียงลงไม้ค้อนธรรมดาๆ และ

มีเสียงรบกวนแทรกเพราะพูดผ่านลำโพงที่มีคุณภาพต่ำ แต่ผมก็รู้ได้ในทันทีว่าเป็นเขา

"ทุกคนที่อยู่ชั้นสี่ ได้ยินไหมครับ ประกาศจากห้องสำนักงานนะครับ"

ผมพลันรู้สึกโล่งใจขึ้นมาทำไมเหมือนนี่จะได้เลียนแบบการพูดประชาสัมพันธ์ในสถานการณ์แบบนี้กันนะ คิดจะล้อกันหรือไง

เขาทำให้ผมรู้สึกเหมือนเป็นไอ้หน้าโง่ที่คอยพะวักพะวนเป็นห่วงเขา ผมมัวแต่นึกตำหนิในใจจนไม่ทันได้สังเกตว่าน้ำเสียงของเขาดูอ่อนลงชอบกล

"...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ห้ามลงมาเด็ดขาดเลยนะครับ"

เขาทิ้งท้ายด้วยเสียงที่คล้ายกับลมหายใจ ก่อนจะตัดจบไปตัดๆ โดยไม่บอกกล่าวกันล่วงหน้า

"อะไรนะคะ"

บรรยากาศพลันตึงเครียดขึ้นมาในชั่วพริบตา คนอื่นๆ พากันส่งสายตากระวนกระวายหากัน

"ถ้าฉันก็หมายความว่าเราออกผ่านประตูชั้นหนึ่งไม่ได้ชั้นเหวอครับ"

"ดินะที่ไม่ลงไปก่อน เกือบชวยแล้วสิ"

"เห็นไหมล่ะครับ เพราะรู้อยู่แล้วว่าจะเป็นแบบนี้ ผมถึงได้ชวนให้ไปสำรวจชั้นล่างกันก่อนไง"

พอได้ยินคำพูดนั้น ภายในใจผมก็เดือดพล่านขึ้นมาทันที ของโฮยอนฮอนอุดส่าห์เสียงตายลงไปถึงชั้นหนึ่งอย่างยากลำบากแล้วประกาศขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนแรงขนาดนั้น เพื่อบอกให้เราได้รับรู้ถึงสถานการณ์ที่ชั้นหนึ่ง แต่พวกนั้นกลับไม่เห็นของโฮยอนฮอนอยู่ในสายตาเลยสักนิด เอาแต่ดิ้นรนเพื่อความปลอดภัยของตัวเองคนเดียว น่าสะอิดสะเอียนเป็นบ้า

ผมไม่ใช่คนที่มีความจรรยาบรรณอะไร กลับกันแล้วผมน่าจะตรงกันข้ามเลยต่างหาก ผมเองก็เป็นหนึ่งในต้นเหตุที่ผลักดันให้ของโฮยอนฮอนต้องออกไปเผชิญหน้ากับอันตราย ไม่ใช่ที่ผมเพิ่งจะมาสังสารของโฮยอนฮอนเอาตอนนี้ เพราะถ้าผมคิดแบบนั้นจริง ผมก็คงห้ามปรามเขาตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ว่าเขาจะอยู่หรือตายก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับผมสักหน่อย ผมไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษ

อยู่แล้ว แคร่รู้สึกสิ้นหวังก็เท่านั้นเอง แต่พอเห็นพวกเศษเดนที่ทำตัวน่าสมเพช
นี่แล้ว ความมอดทนของผมนักหมดลงทันที ลำพังแค่เห็นซองโฮสยอนที่แสรัง
ทำตัวเป็นคนมีจิตสำนึกต่อโลกอยู่คนเดียวก็ว่าน่ารำคาญแล้ว แต่พวกเวรนี่
แหม่งน่ารำคาญยิ่งกว่า

ผมลุกขึ้นจากพื้น ก่อนที่อีกสองคนจะเงยหน้าขึ้นมองผมพร้อมกัน
ใจหนึ่งผมก็รู้สึกหงุดหงิดว่าทำไมหมอนั่นมันถึงได้ตัดสินใจทำเรื่องแบบนั้น
ในขณะที่อีกใจหนึ่งผมก็คาดหวังว่าเขาอาจจะหาทางรอดให้กับพวกเรา
ในตอนนี้ได้ ผมจึงปากแล้วแค้นหัวเราะออกมา ก่อนจะถีบผนังอย่างแรง

ตึง!

เสียงหนักๆ ดังก้องสะเทือนไปทั่วโถงทางเดิน

"พูดมากฉิบหาย พวกเวรที่ดีแต่นั่งกลอกตาเล็กลักและปิดปากเงียบ
ตอนซองโฮสยอนบอกว่าจะลงไปเมื่อไหร่ฉันก็นึกว่าไปแตกขึ้นมากะทันหันซะอีก
เห็นเมื่อไหร่แหม่งเงียบลัด"

ผมยืนฟังผนังแล้วโน้มร่างกายท่อนบนลงไปหาพวกนั้น เงามืดทาบทับ
ลงบนใบหน้าของทั้งคู่ พวกนั้นได้แต่อ้าปากพะงาบๆ ด้วยความตกตะลึง

"ที่ตอนนี้ละพูดกันคล่องปากเสียวะ ทำไม คงอยากรอดตายมากสินะ?"

"คุณเองก็...!"

"เออ ฉันมันชาติหมา ส่วนพวกแกนะเป็นไอ้ชาติหมาที่ไม่รู้ว่าตัวเอง
ชาติหมา"

"ว่าไงนะ..."

"พวกคนที่นายเสี่ยงชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเหลือแหม่งมีแค่คนชาติหมา
เหวอเนี่ย โถ ซองโฮสยอนนี่น่าสงสารจริงๆ เลยนะ ว่าไหม"

ผมลบรอยยิ้มที่มุมปากออกไป ก่อนจะยืนตัวตรงแล้วหันหลังให้อย่าง
ไร้เยื่อใย ถ้าต้องอยู่กับไอ้พวกบัดซบนั่นจนตาย สู้ไปอยู่กับคนที่บัดซบ
น้อยกว่านี้หน่อยยังจะดีซะกว่า

ไม่มีใครรังผมไว้นับตั้งแต่ตอนที่ผมเดินไปตามทางที่ซองโฮสยอนเดิน
ลงไปชั้นล่าง พวกนั้นไม่แม้แต่จะเดินตามมาด้วยซ้ำ มีเพียงความเงียบงันที่

นำหวาดหวั่นไหลผ่านอยู่เบื้องหลัง ระหว่างทางผมเห็นตู้เก็บอุปกรณ์ดับเพลิงสีแดง โดยมีขวานดับเพลิงแขวนอยู่เคียงข้างถึงดับเพลิงที่เตรียมไว้อย่างเป็นระเบียบ ก่อนที่สมองจะประมวลผล ร่างกายผมก็ขยับไปเองก่อนแล้ว ผมเปิดประตูแล้วเอามือกำรอบด้ามจับหนักๆ นั้น ก่อนจะหยิบมันออกมา

ยิ่งเดินไปฝึเท่าก็ยิ่งเพิ่มความเร็วขึ้น และในวินาทีที่ใกล้จะถึงชั้นหนึ่ง ผมก็กระโดดข้ามบันไดไปที่ละสองสามชั้นพร้อมกับหัวใจที่เต้นแรงด้วยความกระวนกระวาย

ลืบบี้หिनอ่อนกว้างขวางปรากฏอยู่ตรงหน้า ทั้งที่คาดการณ์ไว้ว่าทั่วทั้งบริเวณคงเต็มไปด้วยเลือดและมีพวกศพนอนตายกันเกลื่อนกลาด ทว่า มันกลับไม่ได้เป็นอย่างนั้น นอกจากกระถางต้นไม้ที่ล้มคว่ำจนแตกกับโซฟาที่ถูกผลักออกไปจากตำแหน่งเดิมก็ไม่มีอะไรที่แตกต่างจากตอนปกติมากนัก ยกเว้นก็แต่...

ผมสุดหายใจเข้าออกซ้ำๆ ในขณะที่กำขวานในมือแน่น กลิ่นเลือดจางๆ ลอยมากับอากาศ ผมกวาดตามองรอบโถงทางเดินที่ถูกแยกออกเป็นสองฝั่งของลืบบี้ ซึ่งฝั่งหนึ่งเป็นสำนักงานและห้องอ่านหนังสือ ส่วนอีกฝั่งหนึ่งเป็นร้านสะดวกซื้อกับโรงอาหาร

จู่ๆ ผมก็นึกถึงคำพูดที่ว่ามีคนตายในโรงอาหารขึ้นมาเลยปรายตาไปทางนั้น ด้านหลังประตูกระจกบานใหญ่ที่มองเห็นอยู่ไกลๆ นั้นเหมือนจะมีเงาสีดำสะท้อนอยู่ด้านใน นั่นมันคนเป็นหรือคนตายกันนะ ผมไม่อยากเข้าไปยืนย่นใกล้ๆ เลยตัดสินใจเดินไปที่โถงทางเดินอีกฝั่งหนึ่งแทน

ช่วงที่เดินผ่านหน้าห้องน้ำก็มีเสียงคำรามดังไล่หลังมา ผมรู้สึกเสียสั่นหลังวาบ ก่อนจะหันขวับไปมองข้างหลัง

"คึก...คึก..."

ร่างของชายที่เลือดท่วมกายค่อยๆ ก้าวออกมาผ่านบานประตูที่เปิดอยู่ กล้ามเนื้อและเส้นเอ็นที่คอดองขาด ศีรษะเลยพับหักลงมาในองศาที่ผิดปกติ ทุกครั้งที่เดินหัวของเขาจะโยกไปมา พอเห็นภาพนั้นเลือดในตัวผมก็พลัน

เย็นเฉียบขึ้นมาทันที ในเมื่อตั้งใจที่จะลงมาถึงชั้นหนึ่ง ผมจึงเตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับพวกมันอยู่แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอกันเร็วขนาดนี้

เจ้านั่นเงยหน้าขึ้นมามองผม มันมีร่างกายที่แปลกประหลาดโดยจะว่าคนเป็นก็ไม่ใช่ คนตายก็ไม่เชิง แถมยังเน่าเฟะไปหมด รูปหนึ่งผมผลอดใจที่มันไม่ใช่ของโฮสยอน แต่แล้วผมก็กัดฟันแล้วเงี้ยวขวานในมือขึ้น ก่อนจะหลับตาลงแน่นแล้วสับขวานลงไป

เลือดเน่าๆ กระเซ็นมาติดบนแก้มผม มันเป็นความรู้สึกที่สะอิดสะเอียนเหนือคำบรรยาย รวากับถุงใบใหญ่ที่อัดแน่นไปด้วยเศษอาหารเน่าเสียแตกออกมา ผมเหวี่ยงขวานจามลงไปไม่ยั้ง อีกฝ่ายพยายามใช้แขนขาตะเกียกตะกายพุ่งเข้ามาหา ผมเลยใช้เท้าถีบเพื่อผลักออก ก่อนจะกระหน่ำฟันอย่างต่อเนื่อง

ทว่ามันกลับไม่มีทีท่าว่าจะตายเลยสักนิด ทั้งที่กระดูกซี่โครงแหลกละเอียด ช่วงอกถูกผ่าแยกออกจากกัน แคมตรงลำคอยังถูกตัดขาดไปกว่าครึ่ง แต่มันก็ยังเคลื่อนไหวร่างกายได้อยู่ แขนที่กำลังดำขวานไว้เริ่มล้าขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่มือเองก็ลั่นระริกไปหมด

ภาพตรงหน้าเล่นเอาผมพุดไม่ออก คนเราต่อให้จะอดยาเสพติดเข้าไปหนักขนาดไหน หรือป่วยเป็นโรคร้ายแรงขนาดไหน แต่สภาพระดับนี้ไม่มีทางที่จะยังขยับตัวได้อยู่หรอก นี่มันเหลือเชื่อเกินไปแล้ว พวกนี้มันเหมือนกับซอมบี้ที่โผล่มาในเกมแอ็กชันทุนต่ำเลยไม่ใช่หรือไง

...ซอมบี้?

บัก!

ในที่สุดลำคอของอีกฝ่ายก็ขาดออกจากตัวจากการโจมตีแรงฟันเข้าไปในครั้งเดียว ร่างกายที่ขยับโงนเงนของมันล้มลงไปอนนิ่ง ผมเฝ้ารอโดยที่ความตึงเครียดยังคงไม่คลายลง และสุดท้ายมันก็ไม่ขยับตัวอีกต่อไป

ผมรู้สึกพะอืดพะอมรวมถึงหน้ามืดตาลาย แต่ก็จำต้องกลืนความรู้สึกที่อยากจะอาเจียนนั้นไว้พลางใช้หลังมือเช็ดแก้มอย่างลวกๆ แล้วดึงมาสก์ที่เกี่ยวข้องไว้ได้คางขึ้นมาสวมดังเดิม

ผมเดินมาจนถึงสำนักงานดูแลความปลอดภัย ก่อนจะเห็นด้านในสำนักงานผ่านหน้าต่างที่ติดอยู่กับโถงทางเดิน ใครบางคนกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ ชายคนนั้นมีเรือนผมสีน้ำตาลที่ผมคุ้นตา และเขาคนนั้นก็คือชองโฮฮยอนน

"ชองโฮฮยอนน!"

ผมตะโกนเสียงดังลั่น แต่เขากลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง คงต้องโทษที่เจ้าตัวนั่งหันหลังให้ ผมเลยมองไม่เห็นใบหน้าของเขา นี่ผมคงมาสายเกินไปสินะ หัวใจของผมเหมือนหล่นวูบไปอยู่ที่ตาตุ่ม

ผมพยายามหมุนลูกบิดประตู แต่บานประตูกลับไม่เปิดออกเพราะมันถูกล็อกจากด้านใน ผมลองเรียกชื่อเขาอีกสองสามครั้ง ก่อนจะตัดสินใจได้ว่าขึ้นไปปล่อยไว้แบบนี้คงไม่ได้การแล้ว ผมจึงใช้สันขวานทุบลูกบิดด้วยแรงทั้งหมดที่มี

ปัง! กิ่ง!

ลูกบิดหลุดออกมาทั้งอันพร้อมกับเสียงที่ไม่น่าฟัง บานบานประตูถูกเจาะเป็นรูกลมๆ ตรงลูกบิดที่หลุดออก

ผมก้าวผ่านกรอบประตูเข้าไป ยิ่งเดินเข้าไปใกล้มากเท่าไร ความกระวนกระวายใจของผมก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น พอระยะห่างระหว่างเราแคบลง ผมถึงได้เริ่มเห็นไหล่ของเขาที่ขยับเคลื่อนไหวขึ้นลงเบาๆ เมื่อเห็นดังนั้นผมก็พुरुลมหายใจที่กลั้นเอาไว้ออกมาทันที

"รุ่นพี่...?"

เขาที่รู้สึกถึงการมาของผมค่อยๆ หันกลับมา ดวงตาที่ปรือปรอยปิดลงมาครั้งหนึ่งนั้นดูเลื่อนลอย เขาค่อยๆ ปรายตามองผม ก่อนจะเฝ้าริมฝีปากด้วยใบหน้าแข็งทื่อ และนั่นก็ทำให้ผมเพิ่งมานึกได้ทีหลังว่าตอนนั้นตัวเองสารรูปเป็นยังงี้ เลือดกระเซ็นไปทั่วร่าง แถมมือข้างหนึ่งยังถือขวานป้อนเลือดอย่างกับฆาตกรต่อเนื่องที่โผล่ออกมาในหนังระทึกขวัญ

"นายดูอะไรอยู่"

ผมโน้มศีรษะไปทางที่เขาเพ่งมองก่อนหน้านี้ จอมอนิเตอร์ที่ดับอยู่นั้นมีเพียงกระดาศโฟลต์อิติที่จดโน้ตเอาไว้ง่ายๆ หลายแผ่นติดอยู่รอบขอบจอ

มีทั้งพวกปฏิทินกิจกรรมทางการศึกษา เบอร์โทรศัพท์ที่สำคัญๆ ในมหาวิทยาลัย รวมไปถึงรหัสผ่านระบบติดออลดอร์ล็อกที่ห้องอาบนํ้าชั้นบน

"นี่มันอะไรเนี่ย"

ผมอุตสาห์นึกว่ามันจะเป็นข้อมูลสำคัญอะไรสักอย่าง ผมละหมดคำจะพูด

"แอปเปิ้ลไ้ครับ..."

ผมขมวดคิ้วเบาๆ มองโพสต์อิทที่มีรูปร่างเหมือนแอปเปิ้ลสีแดงผลกลมมันเป็นรูปแอปเปิ้ลแล้วยังงี้ต่อ

"ผมชอบแอปเปิ้ลนะครับ คุณย่าผมทำสวนผลไม้อยู่ที่ชนบท...ทุกครั้งที่ไปบ้านคุณย่า ท่านจะเก็บแอปเปิ้ลลูกที่สวยที่สุดไว้ให้ผมเสมอเลยละครับ ปิดเทอมคราวนี้ผมก็ตั้งใจไว้ว่าอยากจะกลับไปพบท่านอีก"

เขาพิมพ์ออกมาทีละคำอย่างเชื่องช้า พอได้ยินคำพูดที่ไม่เข้ากับสถานการณ์และไม่ลำดับเรื่องราวนี้แล้ว ผมก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกๆ ลมหายใจของเขาสั้นครืออย่างน่าเป็นห่วง ลางสังหรณ์ร้ายพลันแล่นปราดขึ้นมาจากปลายเท้า ก่อนที่ผมจะพยายามบังคับคอที่แข็งทื่อให้ก้มลงไปมองข้างล่าง

เลือดเจ็มนองเต็มพื้น มือข้างหนึ่งของซองโฮสยอนเลื่อนตกลงมาได้ พนักแขนเก้าอี้ เลือดไหลออกมาจากมือนั้นไม่หยุด แอ่งเลือดสีแดงนั้นขยายพื้นที่กว้างออกมาเรื่อยๆ จนไหลมาถึงรองเท้าของผม

ในหัวของผมพลันขาวโพลน ผมหันเก้าอี้ที่ซองโฮสยอนนั่งอยู่มาหาตัวเอง เขาเอนศีรษะพิงพนักเก้าอี้แล้วหลับตาลงโดยไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใด สีหน้าที่เห็นได้ผมที่เปียกโชกไปด้วยเหงื่อเหนียวแฉะเอามากๆ

ผมยกข้อมือที่อาบเลือดนั้นขึ้นมา เลือดไหลออกมาเต็มมือเขาจนมองไม่เห็นสีผิวเดิม รอยกัดลึกมากจนน่าจะตัดเส้นเลือดแดงขาด

"รุ่นพี่มาทำไมครับ...ผมประกาศไปแล้วไม่ใช่หรือไงว่าอย่าลงมาข้างล่าง..."

"..."

"นี่กว่าจะไม่มีใครมาแล้วซะอีก"

"..."

"ทั้งที่บอกไว้แล้วแท้ๆ ว่าอย่ามา...แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นเอง อีกใจหนึ่งก็กลัวว่าจะไม่มีใครมาจริงๆ"

ริมฝีปากซีดเผือดนั้นสั่นระริก หยาดน้ำตาไหลลงมาจากเปลือกตาที่เปิดสนิทอย่างอ่อนแรงจนขนตาเปียกชุ่ม

"ผมกลัว...กลัวการตายอยู่ที่นี้คนเดียว...กะ...กลัวมากๆ การตายอย่างโดดเดี่ยวมันเจ็บปวดมากนะครับ"

ผมโยนขวานที่อยู่มือทิ้งไปอย่างไม่ไยดี ก่อนจะคุกเข่าลงตรงหน้าเขา ผมกุมข้อมือของเขาแล้วกดเอาไว้ทั้งๆ ที่มือสั่นระริกราวกับคนบ้าโดยไม่สนว่ามือกับแขนเสื้อของตัวเองจะเลอะเลือดไปด้วย

"เจ็บ...เอื่อย...ฮึก...ผมกลัวครับ ผมไม่อยากตาย..."

ของไฮสยอนที่ถูกผมจับมือข้างหนึ่งไว้ก็มหันดาลงมาพร้อมกับร้องไห้อย่างน่าสงสาร น้ำตาใสไหลรินหยดลงบนข้อมือที่โชกไปด้วยเลือด ก่อนเสียงสะอึกสะอื้นนั้นจะค่อยๆ เลือนหายไป

"คุณรุ่นน้อง ตั้งสติหน่อย ได้ยินฉันไหม ตอบสิ"

"..."

"ฉันบอกให้ตอบไง!"

"..."

"ไฮสยอนอา..."

สติผมหลุดลอยไปพักหนึ่ง ผมนั่งคุกเข่าจมกองเลือดอยู่ในที่นั่นและจับข้อมือที่ชุ่มโชกโดยไม่คิดจะห้ามเลือด

หัวใจของเขากำลังจะหยุดเต้นโดยสมบูรณ์ในไม่ช้า หลังจากแฉะนี้ไม่ไหวดังไปพักหนึ่ง เขาจะฟื้นคืนชีพกลับมาในร่างที่น่าสยดสยองไม่ต่างจากพวกคนที่ผมเคยเห็นในห้องชันสูตร

ตอนนี้ผมต้องทำอะไรสักอย่าง ผมต้องเอาขวานจามลงกลางหัวเขาก่อนที่เขาจะกลายร่างอย่างนั้นซะใหม่ หรือจริงๆ แล้วผมควรปล่อยเขาไว้แล้วรีบหนีไปดี ดูท่าอย่างหลังน่าจะเป็นตัวเลือกที่ถูกต้อง ขึ้นนั่งนิ่งอยู่แบบนี้ มีหวังคงได้ถูกเขากัดตายแน่ๆ ทว่าร่างกายผมมันกลับไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

เสียงบึ่งบั้งดังมาจากประตูที่ผมทุบลูกบิดเข้ามา ตามด้วยเสียงร้องประหลาดๆ ดูเหมือนว่าพวกมันจะตามมาเพราะได้ยินเสียงตอนผมทุบประตูแน่ๆ

"ฮึก..."

ภาพตรงหน้าถูกย้อมด้วยสีดำสนิท ผมรู้สึกเจ็บปวดราวกับหัวใจถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ เสียงของพวกมันที่โกล้งเข้ามาฟังดูห่างไกลราวกับดังก้องอยู่ท่ามกลางห้วงน้ำลึก

ผมกุมหน้าอกตัวเองพร้อมกับทรุดตัวแล้วซุกหน้าลงบนตักของฮอยยอน มันเจ็บมากจนผมคิดอะไรไม่ออก ผมทำได้เพียงแค่อบหายใจราวกับคนจมน้ำ นี่ผมคงถูกพวกตัวประหลาดที่อยู่ข้างนอกพุ่งเข้ามากัดสินะ...เอ หรือว่าผมจะถูกของฮอยยอนกัดเข้าก่อนกันแน่ สถิติของผมดับวูบไปอย่างรวดเร็วโดยที่ยังไม่ทันแยกออกว่าเป็นอย่างไร

ผมหมดสติไปในสภาพนั้นนานแค่ไหนกันนะ ความเจ็บค่อยๆ ลดน้อยลงราวกับถูกชะล้างออกไป มันเจ็บถึงขั้นที่หายใจไม่ออก แต่ก็ยังพอมีชีวิตอยู่ต่อได้ ผมผืนเปิดเปลือกตาที่ปิดสนิทขึ้นมาอย่างยากลำบาก

แสงแดดอ่อนๆ ในฤดูหนาวสาดส่องเข้ามาในห้องมืดทึบที่ไม่ได้เปิดไฟไว้ แขนขาผมมีผ้าห่มคลุมไว้อยู่ เลขวันที่ปรากฏชัดเจนอยู่บนหน้าจอโทรศัพท์ที่เสียบสายชาร์จเอาไว้

'25 ธันวาคม'

รูมเมตกำลังนอนหลับหลังหลับอยู่ที่เตียงฝั่งตรงข้าม

นี่คือห้องของผมเอง

"..."

ผมหยุดตัวท่อนบนขึ้นพร้อมกับความรู้สึกขนลุกวูบที่แล่นปราดตั้งแต่ช่วงเอวด้านหลังขึ้นมา ก่อนหน้านั้นผมยังอยู่ในสำนักงานดูแลความปลอดภัยที่ชั้นหนึ่งอยู่เลย ผมกำลังซุกหน้าบนตักของฮอยยอนที่อ่อนแออะไรออกมา

ไม่ได้แล้ว และจำได้ว่าพวกตัวประหลาดนั้นกำลังกรูกันเข้ามาใกล้ แต่ผมกลับมาอยู่ที่ห้องของตัวเองได้ยังงั้น

นี่คงไม่ใช่ที่ผมฝันไปหรอกนะ ฝันร้ายที่แสนยาวนานและสมจริงเกินจำเป็นนั่นนะ ถ้าไม่ใช่อย่างนั้นผมก็คงไม่สามารถหาอะไรมาอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้อีกแล้ว พอคิดได้อย่างนั้นผมก็ค่อยรู้สึกโล่งใจขึ้นมานิดหน่อย

เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นขึ้นมาบนหน้าผาก ผมเสยผมที่ยุ่งเหยิงขึ้นไปจับปล้นนั้นบางอย่างก็แวบผ่านสายตาเข้ามา ผมมองหลังมืออย่างละเอียดเพื่อตรวจสอบอีกครั้ง มีรอยแผลจางๆ คล้ายเส้นด้ายอยู่บนหลังมือ ซึ่งก่อนหน้านี้ผมไม่เคยมีมันมาก่อน

ระหว่างที่กำลังคิดว่าได้บาดเจ็บมาจากไหน ภาพความทรงจำอันน่าขนลุกก็ผุดขึ้นมาในหัว ภาพห้องซักรีดที่มีคนเกาะกลุ่มกัน ภาพเด็กชายที่ยืนพลัสเตอร์ให้ผม ภาพผมที่ติดพลัสเตอร์ทับแผลที่หลังมือแล้วก็หัวร้อนขึ้นมา ภาพทั้งหมดที่ถูกคัดแยกเป็นฉากๆ ร้อยเรียงเข้าด้วยกันจนกลายเป็นภาพเดียว

"เฮือก..."

รูมเมตที่นอนอยู่อีกเตียงหนึ่งร้องครางอย่างเจ็บปวดพลางบิดตัวไปมาอย่างกระสับกระส่าย ผมผงะอย่างแรงจนเกินเหตุ ก่อนจะรีบกวาดสายตาหาอาวุธโดยอัตโนมัติ

"อีก...กรร..."

เขากะตุกน้อยๆ กล้ามเนื้อแข็งเกร็งขึ้นมา ผิวหนังเองก็ซีดเขียวไม่มีสีเลือดจนคล้ายกับซากศพ

รอยกัดสีแดงที่ต้นคอชุ่มเหงื่อนั้นปรากฏสู่สายตา ผมยังไม่ยอมละทิ้งความหวังที่คิดว่านี่คือความฝันมาจนถึงวินาทีนี้ แต่พอได้เห็นภาพตรงนี้แล้วในหัวผมก็พลันเย็นวาบขึ้นมาทันที ชุมนรกที่เคยคิดว่าเป็นภาพลวงตาเกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งตรงหน้า

"เฮือก..."

รูมเมตส่งเสียงร้องออกมาอีกครั้ง ก่อนจะหยุดเคลื่อนไหว ความเจ็บที่เป็นलगไม่ดีค่อยๆ ไหลผ่านไป ผมลุกขึ้นเงิบๆ แล้วเว้นระยะห่างออกมา

데드맨 스위치 2
DEAD MAN SWITCH 2

DEAD MAN SWITCH ผ่าวิกฤตปิดสวิทช์ตาย 2
อาอีเจ (아이제) เขียน
04:00 แปล

จำนวน 280 หน้า
ราคา 299 บาท

데드맨 스위치
DEAD MAN SWITCH
Copyright ©Aije, 2020
All Rights Reserved.

The Korean edition was originally published by Shin Young Media Service, Inc., Korea
This Thai language edition was published by Jamsai Publishing in 2023
By arrangement with Shin Young Media Service, Inc.
through KL Management, Seoul Korea

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3100-1

ภาพประกอบ JOHANN DRO

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

หลังจากที่ได้รู้ความลับอันน่าเหลือเชื่อของ ‘คียองวอน’
รุ่นพี่สายโหดที่ทำตัวน่าสงสัยอยู่ตลอดเวลา
หรือบางครั้งบางคราก็น่ากลัวยิ่งกว่าซอมบี้ที่กำลังวิ่งหนีอยู่นี้เสียอีก
แม้ ‘โฮยอน’ จะไม่ยากเชื่อเรื่องที่ได้รับรูมาสักแค่ไหน
แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ราวกับเป็นข้อพิสูจน์ที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้
ทั้งสองยังคงต้องจับมือกันฝ่าฟันสถานการณ์ที่คับขันนี้
โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะหนีออกไปจากมหาวิทยาลัย
กว่าเส้นทางนั้นไม่ง่าย...
เพราะนอกจากต้องเอาตัวรอดจากฝูงซอมบี้ที่พร้อมจะคร่าชีวิตได้ทุกเมื่อแล้ว
ยังต้องคอยระแวดระวังมนุษย์ด้วยกันเองอีก
แม้หนทางจะริบหรี่ แต่การหนีก็จะเป็นทางเดียว
ที่จะสามารถหลุดพ้นจากวังวนอันไม่มีที่สิ้นสุดนี้ได้

Warning: violence, mental and emotional abuse, bullying, dirty talk, murder, suicide, blood, dead bodies, mentioned disgusting situation, gore, dubious consent

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3100-1

9 786160 631001

ราคา 299 บาท